

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitized at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text. This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

ILLUSTRERAD TIDNING

IDUN

FÖR · KVINNAN · OCH · HEMMET ·

HUFVUDREDAKTÖR OCH ANSV. UTGIFVARE: FRITHIOF HELLBERG.

GWENDOLEN LIND MAUDE-GREGORY,
JENNY LINDS DOTTERDOTTER.

UR DET FÖRNÄMA LONDONS KRÖNIKA.

JENNY LINDS dotterdotter, Gwendolen Lind Maude, sammanvigdes den 1 juni i London med en tjänsteman i engelska utrikesdepartementet, mr John Duncan Gregory. Efter bröllopsceremonien hölls stor mottagning hos brudens åldrige morfader, Jenny Linds make, Otto Goldschmidt, hvarest äfven de talrika och dyrbara bröllopspresenterna voro utställda. Bland dessa märktes en af påfven Pius X sänd fotografi af honom själf med autograf till bruden, hvilken är ifrig katolik, ett chippendale-bord från prinsessan Christian af Schleswig-Holstein, presenter från Otto Goldschmidt, från brudgummens kolleger i utrikesdepartementet m. fl. Bruden bar en dyrbar slöja af brysselspetsar, ett arf af hennes mormor, den svenska sångerskan, och brudkronan bestod af orangeblommor, som kommit direkt från Vatikanens trädgård.

Tilldragelsen skildras utförligt i Londonpressen, ty de båda kontrahenterna tillhörde societetens högsta kretsar.

Om den unga och vackra bruden har man här i Sverige icke hört något vidare sedan 1898, då redaktör Bok i en uppsats i "The Ladies' Home Journal" (Philadelphia)

förmälde, att den unga damen ämnade träda i sin frejdade mormors fotspår.

Med anledning häraf och af tidigare Jenny Lind-studier i Boston (där Jenny Lind som bekant gifte sig och där bl. a. en gata i universitets- och förstaden Cambridge bär "den svenska näktergalens" namn) tillskref undertecknad mrs Jenny Maude, Jenny Linds dotter, som mycket artigt och bestämdt försäkrade, att hennes dotter, såväl som hennes tvänne söner Victor och Charles, voro mycket musikaliska och högeligen förtjusta i sång och musik, men att Gwendolens röst eller hälsa icke var stark nog för att göra henne stor som sångerska.

Gwendolen Lind Maude har fått en mycket omsorgsfull uppfostran och vistats i både Tyskland och Frankrike för språk- och musikstudier.

"My daughter is a sweetlooking girl", skriver mrs Maude bland annat och bifogar med stor älskvärdhet sin dotters här bredvid återgifna porträtt, såväl som sitt eget. Hon har alltid varit sin moders förklarade ögonsten och mrs Maude har äfven gifvit offentligt uttryck häråt i ett litet musikaliskt verk, kalladt "Rhymes about a little woman", som hon utgifvit och tillagnat "Gwenn", och som mottagits med stor entusiasm.

Hvad mrs Maude för öfrigt angår, kännetecknas hon bäst af ett yttrande, som hon fällt om sig själf: "I am a thoroughly indoor woman" och hemmets nöjen ha alltid varit henne kärast. Hon är mycket skicklig i — klädsömnad, och det torde kanske förvåna

många af *Iduns* läsarinor, att mrs Maude själf tillverkat de flesta af de dräkter, som hon och hennes dotter burit. Hon älskar London och anser det vara den enda stad, där lifvet är värdt att lefva. Mrs Maude avslutar ett af sina bref till undertecknad med det hoppet, att än en gång i en snar framtid få besöka Sverige, som hon då icke sett på öfver tjugo år.

HLG.

NÄR HÄGGEN BLOMMAR. SKISS AF ANNA BERG.

SIFFROR OCH ÅTER siffror i långa, ändlösa rader. Solen bakade på den hvita väggen midt emot, ögonen svedo, och handen darrade.

Det var i början af juni. I denna vecka slutade alla skolor, och de långa härliga sommarferierna började.

Men Margit var icke något skolbarn längre, hon var sjutton år, hade en kontorsplats med sextio kr. i månaden och skulle få fjorton dagars ledighet fram i september.

Mamma hade brukat gå och stöka med packningsbestyr och småsyskonen hade då varit alldeles vilda af förtjusning.

Åtta somrar å rad hade de bott på Hemvik, och när sången ljöd under lugna sommarkvällar, när "Du gamla, du friska" eller "Vårt land" sjöngs med friska lungors hela kraft, så var det en hjärtats lofsång till Hemvik, det underbara, gamla och dock alltid nya stället. Det var deras älskade fosterjord.

I år kunde de inte flytta ut; pappa gick utan plats, och det skulle bli allt för dyrbart för de äldsta barnen att fara ut och in och äta middag i staden.

Hon visste, att det inte kunde gå för sig och hon borde vara "glad och tacksam" för att hon fått en så bra och säker plats: vid fyllda 60 år skulle hon till och med få en anseelig pension. Men det hjälpte icke.

Hon hade kämpat emot gråten hela veckan, och just i dag var det som om tårarne ej ville låta tvinga sig tillbaka.

Hon kände, hur de trängdes bakom ögonlocken, hur de ville smyga sig fram i ögonvrån, och hon blef riktigt stel af förskräckelse, när hon tänkte på att gamla fröken Stering, äfven räknemaskinen kallad, skulle få se henne gråta. Det föll inga tårar på de snöräta kolumnerna, näsduken fick bli kvar i fickan, men när hon kom hem till middagen, kunde hon ej äta. Det satt som en prop i halsen, och hur mycket hon än sväljde, kunde hon ej bli den kvitt. Modern såg forskande på henne, vinkade henne in i sängkammaren och sade: "Det är väl ingenting galet på kontoret?"

"Nej, för all del", svarade Margit och började ett skratt, som slog om i våldsam gråt.

Modern reglade dörren, satte sig stilla och väntade, och så kom det: "Mamma lilla, nu

MRS JENNY MAUDE, JENNY LINDS DOTTER.

blommar hæggen på Hemvik — jag längtar så förfärligt — få Eskil och jag resa ut i morgon eftermiddag?"

Modern strök hennes hand och sade med en hurtig ton, som lät förvillande äkta: "Det får du visst, min tös, jag skall göra i ordning en präktig matsäck, men vill du inte hellre ha Karin med dig, Eskil är ju så liten och besvärlig?"

"Nej tack, mamma lilla, få vi bara resa ensamma, så blir det härligt."

Det var varmt på söndagseftermiddagen, när Margit med sin lille treårige bror gick nedåt Skeppsbron.

Eskil pratade oupphörligt sådana små lustiga meningar, att han gång på gång narrade stora syster i skratt.

Men när de placerat sig högst upp på däck, blef han helt tyst och högtidlig och smög sin lilla hand under Margits arm.

Hon smålog emot honom, det var som om den sakta brisen med len hand strukit bort alla stingande tankar och upproriska känslor. Efter en half timmes sjöresa och tjugo minuters promenad hade de nått sitt mål.

Margit ville ej gå nära villan. Där bodde nu främmande människor, men området var stort, och hon kände ju hvarje stig och snår i den härliga löfskogen.

Hägg och vildaplar blommade.

Det fanns ej sådan hägg på hela jorden som vid Hemvik! Träden voro höga och lummiga som jättestora julgranar och blomklasarne svajade som snöhvita plymer för hvarje fläkt. Den starka doften tycktes bölja som en skir slöja omkring dem.

Margits kinder glödde, hennes ögon strålade, hon lyfte Eskil upp på axlarna, och så bar det af öfver stock och sten ned mot den långgrunda glittrande viken. Eskil jublade af förtjusning.

Där låg badstället, där hon lärt sig simma, och där vid den stora stenen hade hon och syskonen haft hela segelflottor af barkbåtar och klampved.

Ute på fjorden vimlade det af söndagssegelare och från de många ångbåtarna ljödo glada melodier.

Eskil ville nödvändigt ha en båt, och med van hand täljde Margit en näpen barkbåt med en tändsticka som mast och en papperslapp som segel. En kanal gräfdes i den mjuka, hvita sanden, och vattnet leddes in i en liten fördjupning, som blef en lagom insjö att segla på.

Så togs matsäcken fram, smörgåsar och plättar ströko med, och sockerdrickat pärlade i Eskils lilla bågare.

Han plockade violer och solögon och tumlade om i det mjuka gräset som en liten hufvudyr, klumpig hundvalp.

Men den starka luften sökte honom.

Han blef trött och fick krypa upp i stora

Ett verksamt skönhetsmedel är det nya toilettpreparatet »**Azymolvinaigre**», genom dess inverkan på hudåkommor, ekzem, reformar, finnar, hudrodnader, pormaskar, skäggsvamp m. m. Mot *hufvudvärk* och dåsighet är »**Azymolvinaigre**» ytterst uppfriskande och behagligt. I tvättvattnet och vid bad är »**Azymolvinaigre**» för muskel- och nervsystemet samt för huden utomordentligt välgörande. Tillverkas under läkarekontroll vid F. Pauli's fabrik, Stockholm.

Halsfluss och katarrale åkommor eller blemmor o. d. i mun och svalg behandlas enligt framstående läkares intyg bäst genom gurgling med F. PAULI'S AZYMOL.

systers knä, och "mors lille Olle" trallades så mjukt och sakta, att hans lilla hufvud sjönk mer och mer, och snart sof han sött i Margits famn med det lilla rosiga ansiktet helt nära hennes eget. Det blef kvällstyst omkring dem.

Sorlet från storstaden domnade bort, häggens bittersöta doft mängdes med lukten af fuktig mylla, och djupt in i skogen risslade och tisslade det af alla små fågelvingar, som dunmjuka slöto sig kring skatter i lugna bon. Lifssafven svällde i naturens ådror och fyllde äfven den ungas barm.

Sakta vaggade hon barnet i sin famn, och skära lyckobilder drogo genom hennes själ, ljusa, flyktiga, som drömmar i lifvets vår, när hæggen blommar.

KLIPPUDDEN.

Här skönjes viken, blå och krum,
från bergets kala hjassa.

Häruppe är så tomt och fritt.

Men nedom skina kyligt hvitt
i evigt skum

de vågslag, vind och ström mot grundet pressa.

Häruppe tror jag klippan bär

blott björnbärsris och mossa.

Men sällsamt skarpt i solens sken,

kristalliskt ur granitens sten,

med glitter, som i ögat skär,

små spegelytor blossa.

Och bländad halft af färg och ljus,

i måttnad slutes blicken säll

kring synens purpurminnen.

Och djupt ur djupen slår ett brus;

ett tonsvar ekar bergets håll.

Och i ett haf af solig dröm

med saltfrisk vind och ekoström

i hänryckt hvila bada själ och sinnen.

GUSTAF ULLMAN.

SELMA LAGERLÖFS HOLLÄNSKA ÖFVERSÄTTARINNA.

JAG BEFANN mig i Holland för att studera de Tolstojiska anarkisterna, hvilka under ledning af den kände histologen prof. van Rees grundat en koloni i den lilla byn Blaricum nära Zeudersee.

En dag, då jag inträdde i professors arbetsrum, gick han mig lifligare än vanligt till mötes och beklagade, att han under gårdagen förgäfvos sökt anträffa mig. "Jag hade en dam på besök här", fortfor han, "som gärna velat se och tala äfven med er, men hennes tid var så upptagen, att hon ej kunde invänta er återkomst."

Jag såg förvånad på honom. "Det var en af Hollands mera, för att ej säga mest bemärkta kvinnor", tillfogade han. Min förvåning stegrades. "Naturligtvis känner ni till henne — *Margaretha Meijboom*" — han såg frågande på mig, och då jag alltjämt teg, fann han sig föranlåten att fortsätta med sin förklaring. "Det är denna Selma Lagerlöfs intelligentia öfversättarinna vi ha att tacka för största delen af de skatter, som från nordens litteratur kommit oss till del. Hennes begåfning är lika sällsynt som mångsidig, och den insats hon gör i kvinnosaken här, liksom i allt öfrigt framåtskridande, är storartad. Hon kom hit för att rådgöra med mig om en del koloniplaner hon hade,

och då hon hörde, att ni vistades här, ville hon gärna tala litet med er om svenska förhållanden. Om också er tid blir strängt upptagen, då ni kommer till Haag, skulle jag råda er att ta tid från något annat till ett besök hos henne. Jag är förvissad om att hvad ni än åsidosatt, kommer ni att anse samvaron med henne som en vinst." Jag skrattade åt hans entusiasm och lofvade lägga hans råd på minnet. Så kom jag till Haag. Efter mycket sökande fann jag hennes hus alldeles vid den berömda parken het Bosch. "Margaretha Meijboom translatrice" läste jag på dörren, som ledde ut till gatan. Jag ringde på, en tjänarinna öppnade och jag befann mig direkt insläppt i en tambur. I Holland har man nämligen ej ens förstuga gemensamt med husets öfriga hyresgäster, utan man hyr, enligt engelskt bruk, hvar sin afskilda del af huset.

Fröken Meijboom var för närvarande upptagen, men tjänstflickan tog mitt kort och bar in det till henne. Inom några minuter kom fröken Meijboom ut. Hon var en medelålders dam med ungdomligt smidig figur och lifliga bruna ögon. Jag tror, att hennes yttre skulle ägt något ännu mera fängslande för mig, om hon ej burit den af dräktreformföreningen fastställda kostymen, hvilken verkar uniformerande och gör, att det karaktäristiska hos personligheten undanskymmes. Hon hälsade mig hjärtligt välkommen på danska, hvilket språk hon talade utan någon för mig skönjbar brytning, och bad mig tala till henne på svenska. För att vi skulle få vara fullkomligt ostörda, tog hon fram en pappskylt, på hvilken stod: "Niet te huis" och hängde den utanpå dörrskylten, en anordning, som förekom mig både löjlig och praktisk.

Sedan jag på ett så tillfredsställande sätt det var mig möjligt svarat på hennes frågor angående vår litteratur och våra sociala sträfvanen, ansåg jag mig berättigad att i gengäld få en redogörelse af henne för hennes väg till den nordiska litteraturen och särskildt Selma Lagerlöfs arbeten.

"Skall jag börja från allra första början?" frågade hon litet skålmaktigt. "Helst," sade jag, "såvida det ej tröttar er."

"Min far", och hon nickade rörd åt porträttet af en äldre prästman, som prydde ena väggen — "tillhörde den liberala kyrkliga riktningen och var präst i Amsterdam. Han fick en gång i uppdrag att skriva om den nordiska religionen och måste då lära sig skandinaviska språk. Han kom därvid att läsa de gamla isländska sagorna, och då han, allt efter som han läste, berättade dessa för oss, väckte de i vårt hjärta en varm kärlek och ett lifligt intresse för nordens land och folk. Sedermera fick jag i mina händer en bok, som innehöll danska folkvisor. Åh, ni kan ej tro, hur vackert orden klingade i våra öron, och hur sången gick genom hela vår varelse! Vi hade verkliga högtidsstunder med den sångboken." — Hennes blick fäste sig med stilla saknad vid porträttet på väggen. Hon drog en suck och fortsatte: "Då jag blef 15 år gammal, gaf min far mig en dansk grammatik. Jag satt vid mitt sybord och studerade den, men så ofta någon främmande kom in, måste jag skyndsamt gömma undan den och ta fram sömnaden. Det ansågs nämligen på den tiden mycket opassande för damer, och i synnerhet för unga flickor, att lära främmande språk. Den första norska bok jag läste var Björnsons "Arne." Den tilltalade mig så, att jag måste öfversätta den, och det dröjde ej länge, innan jag var färdig med detta arbete. Jag fick 3 gulden för den öfversättningen" — hon såg på mig och skrattade. "Jag vill tillstå för er", fortfor hon, "att då jag hade denna summa i mina händer, kände jag

MELLINS FOOD

af Läkarekåren erkändt bästa näringsmedel för barn och sjuka.

Finnes på Apoteken samt hos Specialhandlarna.

PROF gratis och franco från Axel Lennstrand, GEFLE.

för första gången kärlek till penningen. Jag gick allt vidare framåt i mina språkstudier och den djärfva idén mognade mer och mer hos mig att taga översättarinneexamen.“

“Översättarinneexamen“, upprepade jag — “många slags examina har jag hört, men den aldrig.“

“Vi ha det så här i landet“, fortfor hon, “man förhöres inför domstolen i sina språkkunskaper, och anses man godkänd, får man ett diplom, som berättigar en att gifva ut översättningar. Med bäfvan, ja, nästan med ångest motsåg jag denna examen, domstolsledamöterna märkte mitt sinnestillstånd, och aldrig skall jag glömma deras rörande godhet att taga af sig sina skräckinjagande peruker och kappor, så att jag kände mig stå som en medmänniska inför medmänniskor. Nå — jag gick utan svårighet igenom denna examen och började gifva lektioner i danska. Den rent svenska litteraturen tog nu också mitt intresse. Vi ha en skandinavisk läseförening, som bildats för omkring 20 år sedan, och till denna hade kommit en bok af Tor Hedberg, som i hög grad fånglade mig. Ni känner den naturligtvis — “Judas“. Åh, den är härlig! Jag började genast översätta den och boken har nu här sett två upplagor. Efter en tid kom jag öfver “Gösta Berlings saga“ på danska. Med sin folkviseton och sin sagostämning verkade den så betagande på mig, att jag gick som i drömmar veckor efter det jag läst den. Naturligtvis var detta en bok, som jag brann af lust att översätta, och då arbetet var färdigt, gick jag till min förläggare med det. Han läste igenom översättningen, men vägrade att låta trycka den, anseende innehållet blott vara pjollrigt nonsens. Jag vände mig då till en annan förläggare, men fick samma svar. Man såg medlidsamt på mig för denna, som man ansåg fixa idé att hålla på en så talanglös bok. Jag lät då småstycken af boken inflyta i tidningar, men människorna ställde sig oförstående gent emot den, då de rent af funno den barockt löjlig. Man tycker väl nu, att jag borde låtit afskräcka mig från vidare försök att få min översättning tryckt, men jag hade nu en gång förälskat mig i boken, jag visste hvad som fanns i den, och jag ville, att mina medmänniskor skulle få erfarja något af min egen glädje, då jag läste den. Jag ställde nu mina steg till förläggarna i Amsterdam. Den ene efter den andre gaf mig nekande svar, och jag hade nästan börjat förtvilla, då jag slutligen kom till förläggare Becht. När han läst igenom den, såg jag genast på hans ansikte, att han förstod, hvad den var värd. “Nå väl, jag vågar försöket att ge ut den“ — sade han, och ej heller har han någonsin haft orsak att ångra denna sin dristighet“, slutade hon med en glimt af tillfredsställelse så väl i ton som blick. “I år ger han ut den fjärde upplagan af boken. Om jag rätt tänker efter“, började hon ånyo “tror jag knappast, att någon bok så nedträngt till holländarnes hjärtan som denna.“ “Hvad menar ni då om Fredrik van Eedens Lille Johannes?“ afbröt jag. “Den tyckes vara nationens glädje och stolthet.“

“Liksom van Eeden själf, — man må nu höra till hans sociala beundrare eller motståndare“, sade hon med eftertryck. “Mitt yttrande afsåg blott de översättningar, som flyttats öfver till holländska språket. Gösta Berlings saga gjorde Sverige med ens till sagans och poesien stamland, dit vår längtan drog oss. Snart följde Selma Lagerlöfs öfriga böcker. “Osynliga länkar“, hvar och en en äkta pärla i litteraturen, så “Drottningar i Kongahälla“ och “En herrgårdssägen.“ “Antikrists mirakler“ är den enda af hennes böcker, som jag ej tyckte om. Jag menar nu ej formen, den är ju alltid lika

betagande — utan innehållet. Det har varit mig alldeles omöjligt att översätta den, när jag aldrig känt mig ett med innehållet — grundtanken i boken svär mot min egen öfvertygelse — socialismen och kristendomen stå ju där som två fientliga makter! Nej, nej, hur bedårande än vissa skildringar voro i denna bok, min uppfattning af dessa båda mäktiga rörelser förhållande till hvarandra kunna de dock ej utplåna. Hennes sista bok “Jerusalem“ finner jag sällsynt vacker, i synnerhet första delen “I Dalarne.“ Jag anser denna bok som den bästa Selma Lagerlöf skrivit. Jag kan ej minnas, att jag någonsin läst något, som varit mycket bättre. Det finnes i denna en harmoni och ett herradöme öfver fantasi och form, som man sällan möter hos en modern författare.“

Jag berättade nu, att jag från ganska trovärdigt håll hört berättas, att Selma Lagerlöf för närvarande vore sysselsatt att på uppdrag af regeringen skriva en läsebok för folkskolan.

“Er regering tyckes alltså förstå, att man skall gifva folket det allra bästa, om man vill fordra något godt och ädelt af det tillbaka“, sade hon. Hon lämnade mig sedan en katalog öfver de svenska, norska och danska böcker, som funnos i Skandinaviska läseföreningen. I den svenska litteraturen voro af nyare författare Sigurd och Gustaf af Geijerstam talrikast representerade.

“Jag har i dagarna fått hem några andra böcker från Sverige“, sade hon och visade mig Heidenstams “Karolinerna“ och den “Heliga Birgitta“, “men jag har ännu ej hunnit läsa dem.“

Då jag upplyste henne om att dessa båda böcker tillhörde vår diktkonsts dyrbaraste skatter, tycktes hon bli förvånad och lofvade tillse, att de översattes till holländska. Hon hade läst något af Heidenstams poesi och funnit den underbar, men som romanförfattare var han henne främmande. Frödings dikter kände hon till och hoppades inom kort få se en del af dem översatta till holländska. Levertins färgmåttade verskonst var henne ej heller obekant, men våra yngre poeter däremot voro henne främmande. Mina ögon föllo på flere band af Ann Charlotte Edgrens arbeten, hvilka stodo i en bokhylla. “Jag finner ett alldeles särskildt behag i fru Edgrens författarskap“, sade fröken M. “Det ligger något så modigt och sanningskräfvande i det. Hon och Ernst Ahlgren voro märkliga och betydande företeelser inom den skandinaviska litteraturen på sin tid. — “Men“ — fortfor hon och böjde sig fram emot mig med ett uttryck af spändt intresse — “nu måste ni säga mig er tanke om kvinnan par préférence i Sverige, er vidt beryktade och beundrade Ellen Key.“ Det var visst tionde gången man på de två veckor jag vistats i Holland riktat denna uppmaning till mig, och hvarje gång hade jag måst göra mina interlokutörer besvikna.

“Jag känner så litet till Ellen Key“, sade jag motvilligt, “hvarken hon själf eller hennes författarskap har i ringaste mån intresserat mig.“

“Har ni aldrig personligen sammanträffat med henne?“ frågade hon vidare.

“Jo, hon är god vän till en af mina bästa vänner, och jag har råkat henne där någon gång. Jag har den uppfattningen af henne, att hon blir varm och entusiastisk för allt hvad hon kan upptäcka en smula skönhet uti, och jag vet, att de, som äro hennes nära vänner, hålla mycket af henne.“

“Jag trodde, att de svenska kvinnorna voro delade i två partier: Ellen Keys beundrarinnor och hennes motståndarinnor“, sade fröken M.

“Ej hvad jag vet — men partier och partiväsande är mig så främmande, att jag ej med anspråk på tillförlitlighet kan yttra mig därom“, svarade jag.

Tvätt-Siden

till

Klädningar & Blusar

å 90 öre pr meter, tull och portofritt,

offerera

Schweizer & Co, Luzern S 6, (Schweiz).

Sidentygs-Export. — Kungl. Hoflev.

“Ellen Key säger att lyckan för en kvinna ligger i moderskapet och hängifvenheten åt den man hon älskar. Hvad är er tanke om detta hennes yttrande?“ — “Att lyckan är något så individuelt, att ej ens Ellen Key med all sin subtilitet kan ge ett generelt uttryck åt den“. — “Das Glück liegt im Vergleich sagt Ihr grosser Strindberg“, erinrade mig en gång en tysk skrifställare, och jag anser Strindbergs definition ligga sanningen närmast.“

Till min lättnad gick hon nu öfver att tala om denne vår mest beryktade skriftställare, och jag berättade henne, hur man upprepade gånger utomlands velat beröfva Sverige äran af att ha frambragt honom.

Vi talade sedan om tidningen “Lento“, ett internationelt organ, behandlande bland annat de olika strömningarna vid Europas universitet. Fröken M. är hufvudredaktrice för tidningen och på hennes uppmaning lofvade jag bidra med några skildringar från Ryssland. Då vi så talat litet om hennes koloniplaner och Fredrik van Eedens världsframtidsdrömmar och tiden var inne för mig att taga afsked, gaf jag prof. van Rees ett tyst erkännande af att ha haft rätt.

IDA BÄCKMANN.

FRÅN KVINNORÖSTRÄTTSKONGRESSEN I BERLIN.

Bref från Iduns korrespondent.

Berlin i juni 1904.

MISS SUSAN B. ANTHONY.

“HVARFÖR ska' kvinnorna ha rösträtt?“ frågade mig en gång för icke länge sedan en tidningsman i en af våra småstäder. Om den mannen haft den förmanen att få närvara vid den nu avslutade Frauenstimmerechts-Konferenz, skulle han fått så många öfvertygande svar på den frågan, att han säkerligen gått omvänd därifrån. Kongressens förhandlingar voro visserligen privata, men endast i den bemärkelsen att allmänheten icke ägde tillträde. Majoriteten af de delegerade hälsade med glädje pressens representanter välkomna, ty, såsom v. ordföranden, jur. dr. Angspurg mycket riktigt anmärkte, vi ämnade icke säga, och gjorde det icke heller, något, som världen icke kunde få veta, och vi kunde icke vara pressen annat än tack samma för att den historiska handling, som där skulle äga rum, komme till allmänhetens kännedom. Denna handling bestod i konstituerandet af ett Världsförbund för kvinnans rösträtt, till hvilket stadgar och program diskuterades och antogs. De nationer, som nu anslöto sig till förbundet och som följaktligen blifva hvad engelsmännen kalla “charter members“, voro följande fem: England, Holland, Sverige, Tyskland, och Förenta Staterna.

Själen i förbundet är utan tvifvel Amerika. Det var där, som för två år sedan i Washington den första internationella kongressen för kvinnans rösträtt hölls, och det var från amerikanarna inbjudning nu utgått till bildande af Världsförbundet. Många voro också de representanter, som från nya världen kommit hitöfver för att bjuda och begära hjälp i det stora arbetet för kvinnans frigörelse ur traditionens urgamla bojor. Det

SOMATOSE

Erkändt bästa krafthöjningsmedel.

Ökar aptiten i hög grad. Erhålles på apotek.

**Lanolin-
Sana-Tvål.**

Garanterad ren, neutral,
mild och öfverfet.

Bästa Barntvål!
25 öre st.

Grumme & Son
Stockholm.

var med ganska mycken undran och ovisshet de lämnade "frihetens land" för att i den stat, hvars flaggas färger (svart, vitt, rött) lära betyda "strängt vi regera", uppträda i den ännu så ömtåliga frågan om kvinnans rösträtt. Då för några år sedan rösträttsfrågans äldsta förkämpe i Amerika, den nu 84-åriga miss Susan B. Anthony besökte Berlin, fick hon nämligen på ett högst oväntadt sätt göra bekantskap med den tyska polisen. Hon hade afsändt ett bref och därvid använt sina vanliga kuvert, som buro den amerikanska rösträttsföreningens motto: "Taxation without representation is tyranny". Några timmar efter sedan brevet lagts i lådan, återlämnades det till henne af en polisman, som äskade närmare upplysningar om hennes person.

Den kvinnliga rösträttsrörelsen i Tyskland är ännu helt ung och betraktas af många, särskildt de konservativa, med oblidliga ögon. Icke förty hade det offentliga möte, som utlysts att i går kväll hållas i Bechsteinsal, samladt en utomordentligt talrik publik. Tyvärr kunde lokalen icke rymma alla, som strömmat dit för att se de utländska delegerade och höra dem tala. En halftimme före mötets början var salen så fullsatt, att den utanför stationerade polisen fann sig föranlåten att stänga dörrarna, en synnerligen välvis åtgärd.

I Tyskland är det praxis vid alla offentliga möten att vid sidan af talarestolen ställa ett bord för polisens räkning. Men dessa rättvisans tjänare hade i går kväll den artigheten att icke infinna sig å ämbetets vägnar, hvilket föranledde en af mötets arrangörer, jur. dr. Angspurg, att yttra sig i ett humoristiskt anförande, som framkallade stormande applåder.

Publiken visade sig från början synnerligen välvilligt stämd, entusiasmen växte med hvarje ny talarinna, som uppträdde, och applåderna öfvergingo slutligen till formliga ovationer. Jag träffade efteråt en mycket försiktig tyska, som på vår inrådan gått dit, och hon förklarade med tårar i ögonen, att om alla "kvinnoaks-kvinnor" talade så och vore sådana, som dem hon nu hört och sett, då behöfde kvinnorörelsen icke få några fiender. Säkert är, att vi svenska kvinnor ha mycket att lära af andra nationer, särskildt den amerikanska, som alltifrån barndomen vuxit sig in i lifvets allvarliga arbete. Hela hennes person bär vittne om, att hon hör till dem, som känna, att hvar människa är skyldig att göra sin gärning i samhället. Hon tycks ha funnit sin i arbetet för kvinnans rösträtt, som icke kan annat än vinna på att bland de sina räkna en så begåfvad, älskvärd och behaglig kvinna, som vetat att så väl bevara sin kvinnlighet. Jag skulle önska, att hvarje rösträttskvinna ville betänka, huru viktigt det är för henne att bevara sin kvinnlighet. Om den går förlorad, hvad nytt hafva vi då att bjuda samhället? Det är just som kvinnor vi vilja arbeta och öfva inflytande. "Vi vilja ha rösträtt", yttrade mrs Catt, "för att rösta såsom kvinnor, icke som män".

Det var med ganska mycken nyfikenhet publiken betraktade en delegerad från Nya Zeeland, som presenterades af ordföranden såsom den där hade röstat till parlamentet tre gånger. Det var en fryntlig medelålders dam, som såg sig omkring med glad, leende min. Men så hade hon också mycket att vara glad öfver. För det första, därför att hon var från Nya Zeeland, som enligt hennes utsago är det bästa land på jorden. För det andra, därför att hennes lands kvinnor åtnjuta alla medborgerliga rättigheter, och slutligen därför att hon blivit ombedd att inför denna publik tala om sitt land. Göra då Nya Zeelands kvinnor något godt med sin rösträtt? undrar kanske många. Jag vill svara med att förtälja, hvad denna dam berättade från sitt land, eller ännu bättre, jag ger henne ordet.

"Ni ska' inte tro, att vi, rösträttsrörelsens ledare, icke arbeta på Nya Zeeland. Vi ha så mycket att göra med att lära kvinnorna, huru de skola bära sig åt. De måste uppfostras. Ja, det behöfver nu männen också — på Nya Zeeland. När vi rösta, utgå vi från den principen, att vi ska' rösta på bra män; om mannen inte kan styra och behärska sig själf, så duger han inte till att vara med om att styra ett land. Sådana vilja vi inte ha. Det första vi gjorde, när vi

fingo rösträtt, var att rösta bort en sådan ur parlamentet". Hon slöt med en uppmaning till de närvarande kvinnorna att arbeta, ihärdigt arbeta tillsammans.

"Men ha vi det då inte bra som vi ha det?" Det är en fråga, som mött mig många gånger, särskildt från gifta kvinnor, som föra ett lyckligt familjelif. Om vi ha det bra, om vi ha goda män och ett godt hem, så låt oss icke glömma att det finnes tusentals kvinnor, våra medsystrar, som föra en usel och beklagansvärd tillvaro under trycket af orättvisa lagar och fördomar, som aldrig kunna ändras och besegras annat än genom ett samfällt arbete. Dessa samhällets stackars offer, de kunna icke arbeta för sig, så må då vi arbeta för dem!

J. W.

SOMMARMINNEN FRÅN SÄTERSDALEN I NORGE. AF HELGE SANDBERG.

"Der brydder Blomar av alle slagar,
dei ventar berre på Solveirdagar.
Der brydder Blomar av kvareir Rot,
som ventar Sol efter lange Nott."
(Gunnar Torgjeisson fra Sättersdalen.)

DET är nog många stockholmare, som ännu hafva i friskt minne det norska bondeungdomslaget, som uppträdde på Skansen sistlidne sommar, enkannerligen de tvänne paren från Sättersdalen, med deras egendomliga bastanta dräkter och groteska "gangar," hvilka syntes oss som gengångare från längesedan svunna tider. Ännu ringer i mina öron omkvädet i den gamla färöiska dansvisan "Ormen dan lange":

"Dansen glyme i Halli.
So dansa me då i Ring!
Glæ ria Norigs Menn
te Hildating."

Då jag något senare under min vistelse vid Helsingborgsutställningen fick en inbjudning, att med en älskvärd Kristianssandsfamilj göra en tur till den mångbesjungna, men förr så undångömda och svårtillgängliga dalen, var jag icke sen att antaga inbjudningen.

Till Sättersdalen liksom till Rom gå många vägar, men den genaste och billigaste från Helsingborg var utan gensägelse vägen genom Danmark. Hur öfverraskad blef jag icke vid Helsingborgs färjestation tidigt en vacker julimorgon, då jag löste biljett ända till Fredrikshavn på Jylland och endast betalade kr. 6,25 för densamma. Där ser man zontariffens verkningar! Jag törs icke tala om hvad denna väglängd skulle kosta i Sverige.

Från det luftiga Fredrikshavn med sina härliga salta bad och goda hotell kvistar man hvarje morgon så lätt öfver Skagerak till Kristianssand, dit man kommer på kvällen.

Där välkomnades jag af mitt värdfolk, herr och fru O. (Inom parentes vill jag nämna, att herr O. är välbeställd jernvägstjänsteman vid Sättersdalsbanan, och hans intelligent fru är en bekant till mig från Amerika-tiden.) Vid inträdet i deras trefliga hem var det en röst, som ropade:

"Er De her ifra Byen? Har De mange Børn? Hva?" . . . .

Den ärade läsarinna får ursäktas, att jag som gammal hederlig ungarblef mäktigt förbluffad öfver dessa tämligen närgångna frågor, men lugnade mig snart, då jag erfor, att det

var hemmets sladdrande papegoja, Lori, som på detta gemytliga sätt ville hälsa en svensk yngling välkommen till Norge. Och då jag hjärtligt skrattade åt situationen — skrattade hon med af full hals, det älskvärda kreaturet,

Så begåfvo vi oss iväg, mitt värdfolk och jag, och togo första tåg på den nya, bekväma, 78 kilometer långa Sättersdalsjärnvägen, som för det mesta följer den slingrande och forsande Otterelven; en vild natur med höga berg å ömse sidor, i hvilka tåget rusar genom den ena tunneln efter den andra. På något afstånd från järnvägen ser man den vackra och stora Vigelandsforsen, som delar sig och sluter en liten ö i sin brusande famn.

Det bär allt mer och mer uppåt, och tåget stannar till slut vid *Byglandsfjords* station, (se ill.!) omkring 250 meter öfver hafvet, järnvägens ändpunkt. Nu är man vid ingången till den 190 kilometer långa Sättersdalen och träffar här på en rikt befolkad bygd, med godt hotell "Breiblick" (se ill.!) och andra moderna bekvämligheter. På stationens restaurant, med sin "peis", afätes en finare middag, bestående bl. a. af den delikataste laxöring från fjorden.

BYGLANDSFJORDEN.

I god tid bestiga vi den lilla ångbåten "Dölen" (Bonden), som alternerar med "Bjoren" (Bäfvern), båda trafikerande den omkring 5 mil långa och smala Byglandsfjorden. Vi presenteras för kapten Sveinungson, en kraftig och jovialisk man, som i unga dagar lär ha varit "en nok så grei gut". Så berättades det bl. a., att han varit en af dalens käckaste dansörer, som tagit de djärfvaste sprängen i Sättersdalens "gangar", hvilken dans vi stockholmare som nämndt, sågo på Skansen i fjor.

Bland passagerarne ombord märktes ortens länsman Haugå, en ståtlig sättersdalstyp, som mycket förundrade sig öfver, att så få svenska turister besöka dalen. Detta beror nog mest på att den nya järnvägen, som leder dit, är så föga känd. Förut har dalen ansetts för att vara en af Norges otillgängligaste — oaktadt den varit belägen i det sydligaste Norge — emedan den icke hade direkta kommunikationer med de andra närgränsande dalarna. Bergen, som omsluta dalen och fjorden, äro ej så värst höga, men så mycket brantare. En stadsresa till Kristianssand var stundom förenad med många svårigheter och tog flere dagar i anspråk, ja, fororna måste på somliga branta

CEREBOS SALT: Stärker Födan. Användes i stället för vanligt salt. Det Hos specerister.

HOTELL »BREIDABLIK» I SÄTERSDALEN.

ställen delas eller omlastas. Länsman Haugå bor i en af dalens största socknar, Bygland, där han eger ett vackert hus, synligt utåt fjorden. Här är äfven det mycket besökta *Sommerhemmet* beläget.

Men vi skola längre upp i den vackra fjorden, och sedan vi slussat och kommit upp i Åraksfjorden, landstiga vi till slut vid *Fröysnäs* brygga. Min kristianssands-värd, som känner alla människor häruppe, skakar hand med statsrådet och stortingsmannen Lars Liestöl, som sitter vid bryggan och genomögnar sin post. Och denne ger min värd några vänliga vinkar att bara ta ägaren till Fröysnäs turiststation, Olav Torbjörnson, "med storm",

STATSRÅDET
LARS LIESTÖL.

som orden föllo, så skulle vi nog få stanna där några dagar.

Vid framkomsten till det hemtrefliga, rödmålade tvåvåningshuset låg Olav Torbjörnson i fönstret — iklädd sin besynnerliga nationaldräkt, som mest består af ett enda plagg onämnbare, bastant skinnskodda på visst ställe — och bligade stinnt på oss med en viss förundran. Hur

min värd "med storm greiede sagen", fingo vi de bästa rummen och blefvo snart hemmastadda.

Äfven husets kvinnfolk voro klädda i nationaldräkter, dessa mera klädsamma, och bestående af korta, tjocka, veckrika vadmalskjolar. ända till tre stycken, den kortaste ytterst med lifstykke och läderbälte samt hvit långärmad skjorta, som dock icke lär räcka längre än att den nätt och jämt slipper in under kjortelns (eller rättare kjortlarnas) öfverkant. På hufvudet knytes på ett eget sätt en färgrik hemväfd sjalett. Äfven i hvardagslag bäres silfversmycken. Kvinnorna passade upp på oss på bästa sätt. Mjöl, ägg och "fladbrö" saknades ingalunda, och själfva drogo vi upp många lifvade laxöringar ur den fiskrika fjorden.

Så en eftermiddag skulle vi bestiga gårdens säter. Den ginaste vägen togs. Den gick utmed en liten fors, och var så brant, att vi mångenstädes knappast fingo fotfäste, utan måste oftast dröja och bokstafligen *underlätta* hvarandra. Visserligen fanns en något bekvämare väg för fyrfota kreatur till sätern, men det var en alltför lång omväg. Men uppåt bar det, och efter ett par timmar voro vi uppe på Fröysnäs-säteren, en hög platå med präktiga betesmarker, där åtskilliga lador lågo kringströdda. Utsikten var hänförande. Af säterns ägare hade vi fått lof att taga för oss af

"stöilens" mjölkförråd, och snart bullade vi upp vår middag på grönaste äng i gassande solsken, och vid präktigaste aptit och humör inmundigade vi den "deilige flödemælken". Luften var så lätt och ren och klar och alla vedermödor voro som bortblåsta.

Herre Gud! hvad det var lätt att sjunga och hvad Jörgensens — i Sverige nästan okända — vackra "Säterpigens visa" klingade bra däruppe!

På Sä-ter-ren lig-ger min Hyt-te i

Fred, Skjult bag de sne-däk-te Fjel-de; Der

gräs-ser min Hjord på det en-som-me Sted, Be-

vog-tet af Bjer-ge-nes väl-de. Der ly-der min

Sang, den-ne jub-len-de Sang, om Nor-ri-ges

Fri-hed og Ä-re; Der sy-nes jeg Stemmen har

ti-dob-belt Klang, Ja, der er så dei-ligt at

vä-re! La la la la la la la la la la

la la la la la la la la la la la.

Som det ännu drog en tid, innan säterjântan kunde komma, gjorde vi upp eld på härden och torkade våra strumpor samt lade oss på skinnfällarne i jäntans säng och togo oss en liten siesta. Ändtligen hördes på afstånd hennes rop på kossorna:

Kom Kö-ya, Kö-ya, kom!

(Forts.)

**Glöm ej
Jubileumsfondens sparbössor!**

Wilh. Becker,

— Kungl. Hofleverantör. —

5 Malmorgsgatan, STOCKHOLM.

Ur sjukvårdsafdelningen:

Bräckband, af grått mollsk. o. ljusst färsk.	pr st. kr.	1: 85
Bräckband, med pelott med blå infatning	" "	2: 25
Bräckband, helt af ljusst färskinn e. starka	" "	2: 75
Bräckband, anatomiska, ljusst färskinn	" "	3: 65
Bräckband, af glacéskinn, smidiga	" "	3: 75
Bräckband, utan fjäder, anatomisk randpelott, med 45 mm. bred elastisk lifgördel och 25 mm. bred elastisk lärrem	" "	3: 85
Bräckband, för halfvuxna	" "	1: 85
Bräckband, för barn	" "	1: 40

Höger eller venster torde uppgifvas.
Dubbla bräckband af dessa kvalitéter betinga dubbla priser.

Priskurant franko på begäran.

DIN GOSSE. NÅGRA REFLEKTIONER AF EYVOR STEEN.

(Forts. o. slut.)

ATT PÅ detta sätt umgås med sin gosse är icke lätt och går icke utan många och dagliga små försakelser, men det har också sin rikliga belöning i den kärleken med sin särskilda rörande lilla prägel af beskyddande ömhet, man får i utbyte.

När man efter den sedvanliga "omstopningen" på aftonen känner ett par små seniga armar om sin hals i ett famntag, som hotar att strypa en, åtföljdt af ett: "Åh, hvad jag tycker *vådligt* mycket om mamma! — Det fins ingen så stilig som mamma i världen!" — då tycker man att hvad man satt till af egen bekvämlighet och trefnad och egna förströelser är ett ringa pris för hvad man fått i utbyte. Eller när en storartad afstraffning ägt rum, och tårarna rinna strida utför ett par icke allt för rena små kinder, och man hör det snyftande bedyrandet: "Jag ska *aldrig* göra så mer — jag är så ledsen för att *mamma* är så ledsen!" och känner, hur hela det lilla varma hjärtat flyger emot en i ånger och kärlek — då har man en känsla af att hvad man här vunnit, är väl värdt det offer man gjort.

Tiden flyger och innan du vet ordet af har du en lång ung herre framför dig, som med största omsorg sköter sina gryende mustascher och sin eleganta chevelyr! Som är ytterst noga med sina stärksaker och halsdukar i den mån han så hafva kan, och utomordentligt ömtålig om sin värdighet — på samma gång man och barn i den lustigaste, mest förbryllande sammanställning.

Så många individer — så många olika naturer, och lika många olika behandlingsmetoder, så att några regler, som här kunna gälla för alla, är det ju omöjligt att ställa upp — men finns bara grunden, den enda bestående: *förtroendet*, kvar, är den största betingelsen för ett godt avslutande af uppfostrans svåra värf gifven och den mor, som en gång vann gossens, behåller nog ynglingens, ser det än tidvis ut som om hon förlorat det. Må hon, i så fall, blott vara vis nog, att, äfven om det vållar henne inte bara bedröfvelse, utan också oro — icke söka *tilltvunga* sig det igen, något som med säkerhet blott medför motsatsen.

Jag kände en gång en mor, som hade en 18-årig son. En kväll sent — klockan var öfver 11 — kom han och frågade efter portnyckeln — han ville gå ut en stund. — Modern såg litet förvånad på honom, men då han icke tycktes hågad att meddela henne något vidare, lämnade hon honom nyckeln med en blick djupt in i hans ögon och de orden: "Jag litar på min gosse!"

Klockan blef 12 — 1 — 2 och han kom icke. Hon hade svårt att somna, men hon gjorde det slutligen och vaknade åter, då han

En härlig läskedryck fås af Lagermans Lemonad-pulver "Tamten".

stod vid hennes säng tillsammans med sin syster, som han hämtat vid ett af snöhinder försenadt tåg — hon skulle komma som julklapp åt modern — och hela huset genljöd af glada förvånade utrop, haglande frågor och svar, jubel, skratt och gråt om hvarannat midt i natten.

icke ett ord sade modern om den oro hon utstått, hon ville icke låta sonen ana att ens det ringaste tvifvel på honom fått makt med henne, och då han plötsligt såg på henne med ett litet skälmaktigt menande leende, drog hon blott hans hufvud till sig och kysste honom.

Han sade sedan många år efteråt på tal om detta, att moderns afskedsord den aftonen och den blick, som åtföljde dem, varit hans skydd inte bara då, utan många gånger sedan.

Detta att i rätt tid släppa den sortens föräldramyndighet man äger öfver ett barn — att när den tidpunkten kommer, att de själva anse sig, och i många fall äfven äro vuxna män och kvinnor, också behandla dem därefter, ge dem rätta måttet af frihet, låta dem tänka själfständigt och handla på eget ansvar, är nog en af uppfostrarens svåraste uppgifter.

Bara att lugnt höra åsikter, man själf anser "gröna" och omogna, ja, rent af farliga, förfäktas med den ifver och hetta, som höra ungdomen till, och komma ihåg att motstånd endast eggas, ja, retas till ytterligare öfverdrifter, det fordrar kärlek, tålmod, visdom och den förståelse, som har sin rot i minnet af den egna ungdomstiden, i en grad, som icke är allom gifvet.

Mycket är det ju också man med glädje skulle se sina unga entusiastmerade för, men lika väl som det gäller att icke öfva tryck, där man ogillar deras åsikter, lika viktigt är det att icke söka *tvunga* fram ett intresse, som icke finns, eller som åtminstone ännu icke vaknat. För att nu taga ett exempel i den stora rörelse, som i våra dagar med en alldeles särskild lifaktighet syrar igenom alla samhällslager — jag menar nykterhetssaken. Hur gärna skulle man icke se son eller dotter arbeta med lif och själ för ett sådant mål, men hur akt-sam bör man dock icke vara för någon direkt *agitation* därvidlag, såvida man icke vill skada saken i stället för tvärtom. Ja, jag anser t. o. m. att gäller det för dig att din son *går ut* för att skaffa sig tillfälle att med sina vänner dricka det glas du nekat honom tömma inom hemmets väggar, vore det visare af dig att låta din mening vika och bjuda dem hvad de ästunda i *skydd af hemmet* — såvida du icke har den makten öfver din gosse, att du kan förmå honom att för *din* skull afstå ifrån, hvad han vet att du

INTERIÖR AF DET NYA KEMISKA LABORATORIET I UTRECT. FRÅN VÄNSTER TILL HÖGER: PROFESSORERNE ARRHENIUS, P. VAN ROMBURGH, J. H. VAN'T HOFF OCH COHEN.

ser på med ogillande eller rent af afskyr.

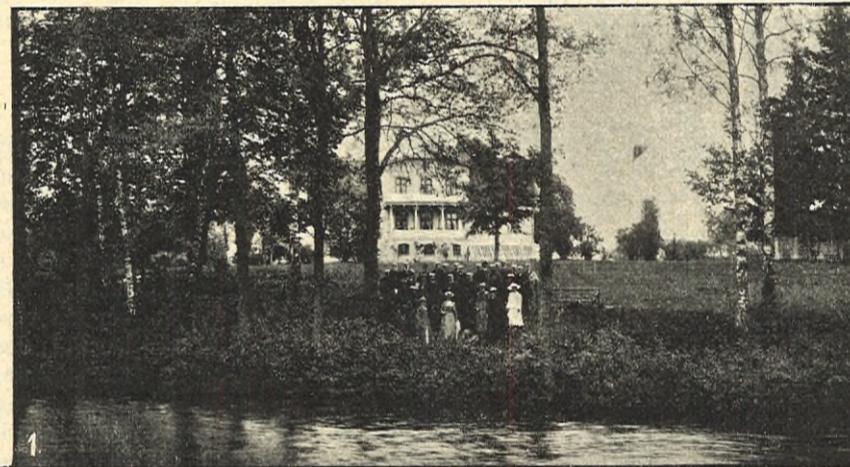
Och skulle sedan en gång den sorgen drabba dig, så som den drabbat så många tusen mödrar före dig, att du en dag finge se honom i ett tillstånd, som du aldrig velat tänka dig att han — *din* gosse — skulle kunna råka i — ack, möt honom icke med en veklagan som vore

i fadern ju kan ha sitt bästa stöd — men jag anser också, att moderns roll vid barnets uppfostran ovillkorligen är den största — många gånger helt naturligt beroende på bristande tid för den, på hvilken omsorgen om familjens existens hänger — och att den gentemot sönerna särskildt viktig, då *mannens* hela framtida syn på kvinnan så väsentligt beror på gossens och ynglingens uppfattning just af *modern*.

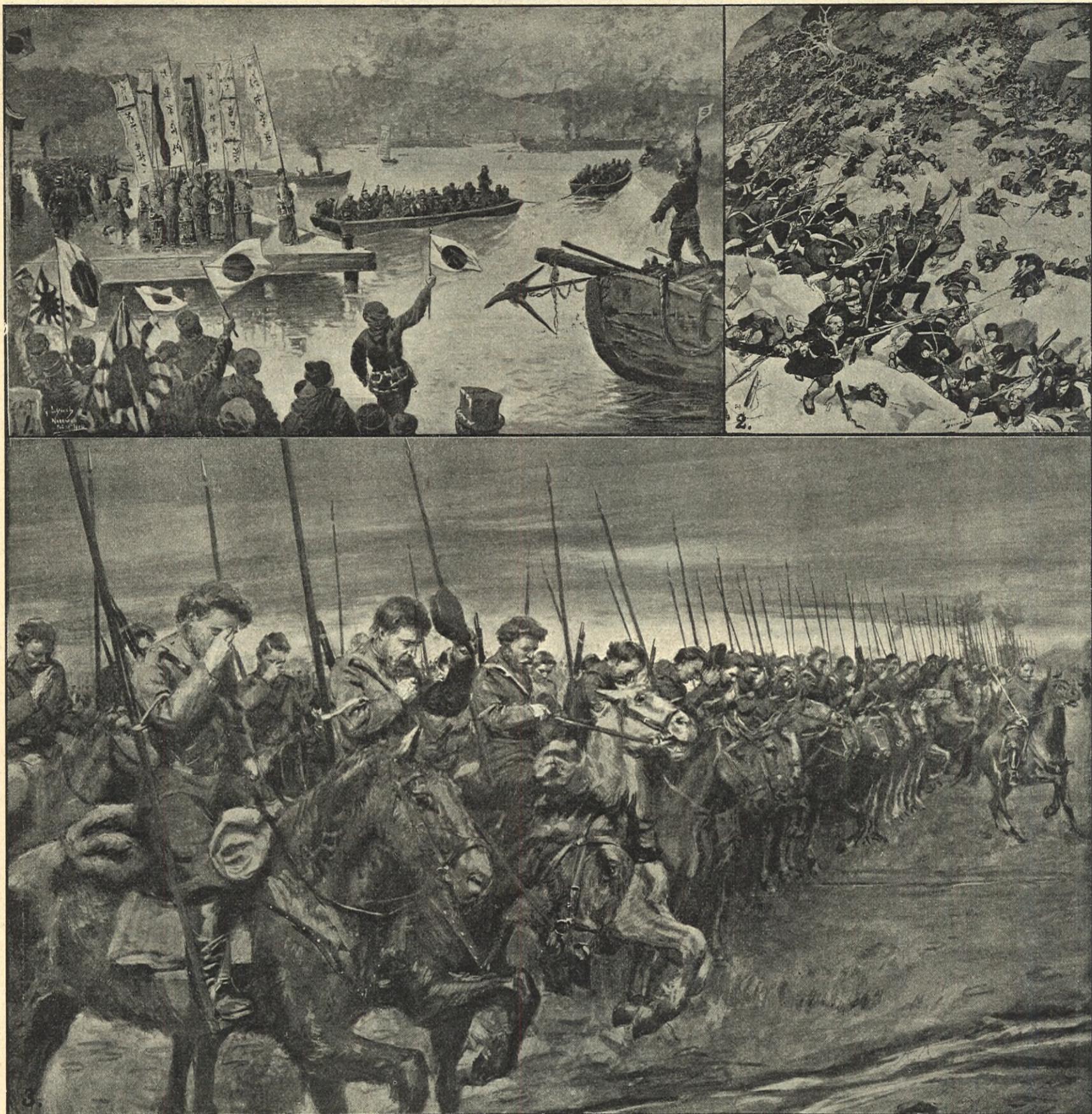
I ett af de lyckligaste hem jag någonsin sett, och där nu en rad unga präktiga söner och döttrar stå färdiga att träda ut i lifvet, brukade fadern leende säga: "Jag tar töserna på min del — mor får ta pojkarne — det är bestämdt det naturligaste" — och det är nog så. Ju tidigare och ju mer från grunden män och kvinnor lära att känna och förstå hvarandra, ju större garanti för lyckan i ett kommande förhållande dem emellan.

Den man, som värmes vid minnet af en högsinnad, renhjärtad moder, och ännu mer, om han därtill kan lägga hågkomsten af ett i verklig mening lyckligt hem, kan nog aldrig, äfven om de egna erfarenheterna blifva bittra nog, helt släppa tron på kvinnan och på den kärlek, som alena utgör grunden för hvad som menas med ett äktenskap i sin djupaste, ädlaste betydelse, och hvad det innebär för lösningen af den nu så brännande frågan om förhållandet könen emellan, inses lätt nog.

I *tron* på det goda

FRÅN DE GAMLA ÖSTGÖTASTUDENTERNAS KAMRATMÖTE. 1. VY AF EGENDOMEN VESTANÅ. 2. GRUPP AF DE I MÖTET DELTAGANDE STUDENTERNA. HOFFOTOGRAF S. SWENSSON FOTO.

UR KRIGSKRÖNIKAN. 1. EN JAPANSK TRUPPAFDELNING S AFFÄRD FRÅN NAGASAKI. 2. GENERAL OKUS TRUPPER STORMA RYSSARNES POSITIONER VID KINT-SCHAU. 3. KOSACKER FÖRRÄTTANDE BÖN, INNAN DE SKRIDA TILL ANFALL.

ligger en kraft förborgad, som äger en förunderlig förmåga att bära upp, att verka försonande. äfven om det egna lifvet infriat mycket få af de fagra löften det en gång gaf — och en mor, som sått den skörden i sitt barns hjärta, har gifvit det ett mäktigt vapen i handen mot den fiende till lifvets lycka, som i vår tid smyger omkring i slapphetens, modlöshetens, lifsledans gestalt, färdig att gripa sitt rof, sedan misstron väl hunnit fullborda sitt värf och gjort jordmännen mottaglig.

Ja, är moderns uppgift också svår, särskildt när det gäller gossens och ynglingens uppfostran, är segern så mycket skönare, om det en dag förunnas henne att se honom som en kraftfull, ädelsinnad, renhjärtad man, sund till

kropp och själ, träda ut i lifvet, med ljus blick och friskt mod, färdig till trid för, och stark i tron på det goda, tack vare hans erfarenhet af den kvinna, som hittills stått honom närmast — tack vare *hans moder!*

UR DAGSKRÖNIKAN.

EN DOKTORSPROMOTION i Utrecht. Den namnkunnige holländske kemisten och nobelpristagaren, nuvarande professor i kemi vid Berlins universitet J. H. van't Hoff, har nyligen vid Utrechts vetenskapsakademi promoverats till medicine hedersdoktor; vid högtidligheten närvaro ett stort antal europeiske lärde, däribland äfven vår fräjdade landsman, professor Svante Arrhenius. Promotionen sammanföll med öppnandet af Utrechts nya kemiska laboratorium, som förestås af

professor Cohen, och ha vi trott, att en bild från detta laboratorium med de celebra vetenskapsmännen kunde intressera vår läsekrets.

ETT KAMRATMÖTE. De studenter, som vid Linköpings högre allm. läroverk år 1869, d. v. s. för 35 år sedan, aflade studentexamen, hade häromdagen ett animeradt möte i Klockrike prästgård samt å den natursköna egendomen Vestanå vid Göta kanal.

Af 22 ännu lefvande 35 års studenter hade ej mindre än 18 infunnit sig och alla dessa hade klädt sig i nya studentmössor. Deltagarne voro: justitierådet G. A. Petersson, förste provinsialläkaren i Göteborgs och Bohus län G. F. Ekeroth, provinsialläkarne K. M. A. Wistrand i Karlskoga och G. R. Boman i Vernamo, f. d. provinsialläkaren P. F. Landelius på Vestanå, kyrkoherdarne K. S. Sandberg i Ö. Tollstad, O. I. Edoff i Klockrike, K. A. Ydén i Mälilla, K. Beckman i Grebo, F. O. Wågman i Åsby och A. Erickson i Gårdeby, komministern K. P. Fröst i Herrberga, godsägaren frih.

J. A. Lagerfelt å Vrena i Södermanland, revisorn i statskontoret O. V. Regnstrand, kronolänsmannen J. L. Boman i Kisa, läroverksadjunkten J. E. V. Vetterhall i Helsingborg, disponenten vid Munksjö K. V. K. Hård af Segerstad samt rådmannen i Stockholm A. E. J. Johansson.

En af de 2 ännu levande lärarne, näml. lektor N. C. Kindberg, var närvarande. Till den andre, doktor A. Broman i Skärkind, afsändes telegram.

Vi återgifva i dagsnumret en gruppbild af "de gamla studenterna", tagen å egendomen Vestanå, af hvilket gods vi äfven meddela en vy.

ETT STÅTLIGT STALL. Vid det stora, lady Augusta Gosling, född Hägerflycht, tillhöriga godset Näsby i närheten af Mariefred har helt nyligen arbetet afslutats å ett nytt storartadt stall.

Den ståtliga byggnaden, som ligger på passande afstånd från uppfartsvägen till slottet, innehåller bland annat ett gediget och praktiskt inredt lyxstall med tillhörande sadel- och selkammare samt foderrum, ett trefligt gäststall och ett rymligt stall för godsets arbetshästar. I byggnadens midt finnes en stor och väl inredd vagnbod, som lämnar plats för en mångfald dyrbara ekipager.

Den vackra stallbyggnaden, som torde söka sin like på landsbygden, är under öfverinseende af godsets förvaltare Herr O. Hanson, uppförd af byggmästaren P. E. Lännstrand i Hållsta. Arkitektfirman Hallberg & Leth i Eskilstuna har upprättat ritningarne.

DET NYA konstindustrimuséet i vårt broderlands hufvudstad har nyligen invigts, af hvilken anledning vi i detta nummer meddela afbildningar såväl af själfva byggnaden med några af dess mera intressanta salar, som ock af invigningshögtidligheten med statsrådet Hauge på talarstolen.

Denna nu fullbordade musebyggnad, som inrymmer så betydande skatter af norsk konstindustri, står som ett vackert bevis på stat och kommuns levande intresse för norsk konsthantverks befrämjande. En af museets drifvande krafter har varit och är allt fortfarande dess mångårige direktör Henrik August Grosch, som med aldrig sviktande nit sträfvat för muséets utveckling.

Den nya byggnaden är belägen vid Ullevoldsveien på den gamla diakonissanstaltens tomt och rymmer inom sina murar både konstindustrimuséet och lokalen för Kristiania konst- och handverksskola. Muséet har fått en gedigen konstnärlig utsmyckning och innefattar bland annat tre Munthe-salar, dekorerade efter skisser och under ledning af Gerhard Munthe samt fyllda af alster af norsk folkindustri, däribland en verklig skatt af nationell textilkonst, nämligen ett antal väfda, 7—800 år gamla bonader, som bevarat hela sin friskhet i färgen, trots den höga åldern. Vidare finnas renässans- och barocksalar, samlingar af utsökta metallarbeten, moderna möbler och glasarbeten m. m.

KRIGSMUSEET I "KRONAN". Som bekant skall den gamla Skansen Kronan i Göteborg bli ett krigsmuseum, och man har nyligen forslat upp några kanoner dit, hvilka skola utgöra stammen till den blifvande samlingen af krigstekniska föremål. De pjäser, som nu transporterats upp till Skansen, utgöras af fem 24-pundingar af dansk modell, tre d:o af Tornqvists, tre af Aschlings samt två af Chapmans modell. Därtill komma kulor, sättare, viskare och lavetter m. m.

C. T. ODHNER. †. En af Sveriges främste historici f. d. riksantikvarien Clas Teodor Odhner, afled för några dagar sedan i hufvudstaden, nära 68 år gammal. Född i Alingsås, blef han student i Uppsala år 1851 och år 1860 promoverad som primus till filosofie doktor. Genom sin gradualafhandling, "Bidrag till svenska städernas och borgarståndets historia före 1865", eröftrade han Geijerska priset och lade samtidigt grundstenen till det historiska författareskap, som beredt honom plats bland vår hädforsknings främste mälsmän.

Då C. G. Malmström år 1887 afgick från chefskapet för riksarkivet, blef Odhner hans efterträdare. Han hade då vid sidan af sin verksamhet som professor under flere utländska resor förvärfvat kännedom om kontinentens förnämsta arkiv och i dem, likasom under tränga studier i hemlandet, hämtat materialet till sina, vidtskilda tidpunkter i fäderneslandets historia behandlande skrifter. Bland dessa nämna vi "Sveriges politiska historia under konung Gustaf III:s regering" samt hans afhandlingar till trettioåriga krigets historia som de kan ske förnämsta och mest uppmärksammade affack-

STALLBYGGNAD TILLHÖRANDE SLOTTET NÄSBY I SÖDERMANLAND.

männen, medan hans historiska läroböcker för såväl de högre läroverken som folkskolan gjorde författarens namn känt af den stora allmänheten och inom vidt skilda samhällsklasser. Dessa läroböcker voro på sin tid, 1860—1870-talen, epokgörande inom undervisningen i historia och hafva upplefvat många upplagor. Bland de erkännanden, som kommit Odhner till del för hans verksamhet som historiker, må nämnas ledamotskap af Vetenskapsakademien och Svenska akademien.

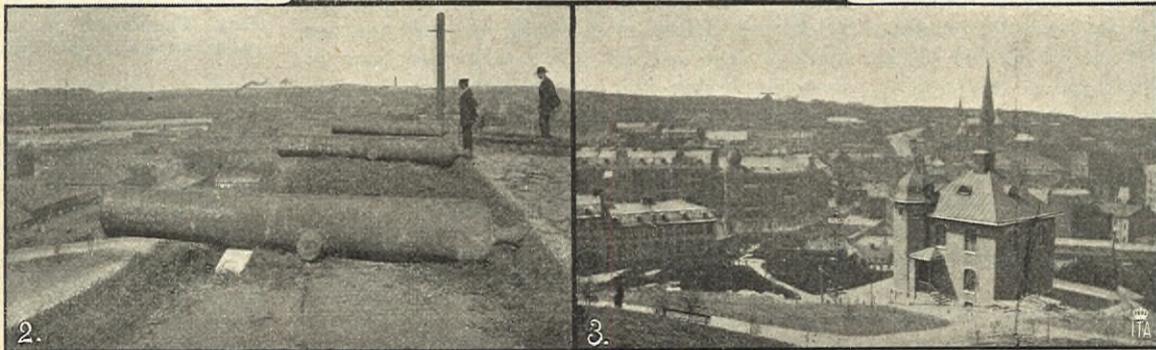
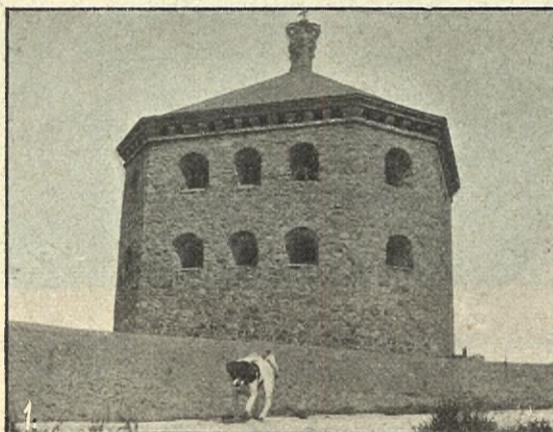
C. T. ODHNER.

Från riksarkivariebefattningen afgick Odhner år 1901, efterlämnandeminnet af en särdeles nitisk, framsynt och arbetsam samt tillika mycket human och välvillig chef.

År 1872 ingick riksarkivarien Odhner äktenskap med Emma Knös och sörjes nu närmast af henne samt tvenne söner, af hvilka den äldre för närvarande är Uppsala studentkårs vice ordförande och har gjort sig känd som framstående zoolog.

PA ANDRA SIDAN. BERÄTTELSE FÖR IDUN AF SOFIE LINGE.

JÄRNVÄGEN gick tvärs igenom staden som ett svart streck och delade den i två hälfter. Den större och förnämligare af dem — den, där det kommersiella livets pulsar slog — var bättre bebyggd än den andra, och efter en större eldsvåda, som härjat där och skningslöst jämnat hela kvarter med marken, hade nya, delvis palatslika byggnader ersatt de gamla fyrkantiga trälådorna och långsträckta

SKANSEN »KRONAN» I GÖTEBORG. 1. DEN GAMLA SKANSEN. 2. KANONERNA PÅ VALLEN. 3. UPPFARTSVÄGEN TILL KRONAN MED NYA VAKTSTUGAN OCH UTSIKT ÖFVER MAJORNA. J. EDGREN FOTO.

envåningshusen, och människor, hvilka förut jämrade sig öfver den besvärliga "trappan", kunde nu knoga sina tre trappor i höjden, utan att beklaga sig öfver andfäddhet och ondt i benen.

Men hvad denna del af staden vunnit i stillfullhet har den i stället förlorat i pittoreskt behag.

Många af de vackra trädgårdarna, som förut hade plats omkring och emellan de gamla husen och hvilkas präktiga träd sträckte ut sina grenar långt öfver planken samt sommartiden äfven skuggade gatan, hade slopats för att ge rum åt bredare fasader. Endast inne på en och annan gård kunde man ännu träffa på någon ärevärdig grönskande veteran, hvilken påminde om gamla tider.

Men på andra sidan järnvägen behöll staden sin gamla karaktär. Byggnaderna voro där i allmänhet anspråkslösa, men många af dem lågo inbäddade i grönt, och en del af tomterna sträckte sig i smala snibbar ända ner till den förbiflytande ån, ty här fanns ingen strandgata.

Åtskilligt godt folk bodde äfven här, men stadens aristokrati rynkade i hemlighet på näsan åt och beklagade dem, hvilkas torftiga villkor nödgade till en sådan tillbakadragenhet. Att bo på "andra sidan" järnvägen var i deras föreställning det samma som att vara "under strecket".

Ehuru majorskan Dure under nära ett par decennier från sin fina våning på den "rätta sidan" haft utsikt öfver trädtopparne och tegeltaken i "gammelstaden", var den ändå nästan ett terra incognita för henne, ty järnvägen föreföll henne snarare som en öfverstiglig barriere än som ett medel att komma fortare fram, åtminstone när det gällde att gå tvärs öfver den till "den där utkanten därborta".

"Naturligtvis" hade hon ej några bekant-skaper där och som hon varit alltför klen eller alltför bekväm att ingå såsom aktiv ledamot af stadens fruntimmersförening, hade hon ej heller behöft att springa omkring i fattigkvarteren, utan hade valt den mindre ansträngande utvägen att årligen skänka en viss summa till utdelning bland stadens behöfvande.

Hårdhärtad var hon icke. Nej, långt därifrån. Kom någon fattig stackare upp i hennes kök och bad om litet gamla kläder att skyla sig med, så sökte hon gärna ut någon aflagd persedel från sin eller mannens garderob och sände den genom tjänarne ut till den nödställda, men hon ville helst slippa "att se eländet" själf. Hennes nerver ledo af allt sådant, och hvarför skulle hon då onödigtvis utsätta sig för dylikt obehag.

Under många år hade major Dure anseende som en solid karl, ty han hade fått en vacker förmögenhet med sin hustru, och ehuru de förde ett godt hus och gjorde små fina tillställningar för sina vänner, så lejde de dock aldrig högt. Förvånningen blef därför mycket stor, när det vid majorens död befanns att förmögenheten så småningom reducerats samt att änkan och den enda dottern ej hade mycket mera än pensionen att leva af.

För majorskan var detta ett förfärligt slag. Hennes nerver blevo så angripna därpå, att hon måste ligga till sängs i flere dagar och ville ej se någon hos sig. Hvad de flesta andra kalla för en olycka, var hon färdig att anse som en skam och tyckte att hon knap-

**STIL!
SKÖNHET!
STYRKA!**

Mölnlycke Möbelfabriks Utställning, 18 Birger Jarlsgatan 18.

Möbler såväl eleganta som enkla; allt i solidt och förstklassigt utförande. Sängar, Sängkläder, Mattor och Gardiner.

Rikstelefon 76 14. Allm. Telef. 76 14. Ritningar och kostnadsberäkningar upprättas beredvilligt på begäran. Egna Arkitekter och Dekorörer. Filialer: Göteborg, Malmö.

past kunde se någon människa i ansiktet mera. Men så var dottern Gull så mycket mera begäfvad och praktisk. Af sin far hade hon fått i arf hans klara blick på saker och ting, och hans hurtiga, friska väsen.

Hon blef nu den, som fick tänka och ställa för dem båda, och det var blott pro forma som hon frågade modern till råds i hvarje-handa mera viktiga angelägenheter; — hon dref dock till sist sin mera förnuftiga vilja igenom.

Bakom hennes rygg stod farbror häradshöfdingen, utredningsman af boet och Gulls förmyndare, ty inför lagen var hon ännu ej myndig.

Att bo kvar i den dyra våningen lät ej längre göra sig; det insåg till och med majorskan. Men som hon ville slippa undan allt besvär, så blef det Gull, som åtog sig att springa omkring och se på rum.

Men hvem kan beskrifva majorskans häpnad och förargelse, när Gull en vacker dag kommer och berättar, att hon träffat på en så billig och förtjusande lägenhet i gammelstaden och att allt nu var uppgjort, så att majorskan endast behöfde att teckna sitt namn under hyreskontraktet.

Majorskan slog ifrån sig med båda händerna. "Men hvad tänker du på, Gull, — är du då rent från förståndet? Jag bo i den stadsdelen? Nej, det händer då aldrig i lifvet!"

Gull fick nästan tårar i ögonen. Hon hade nu sprungit omkring under flere dagar på den fashionabla sidan, men ej varit i stånd att finna någon lägenhet, som passade dem.

Tre rum och kök. Jo, det stod nog att få. Men rummen voro små och bekvämligheterna få, ty man hade sparat för mycket på utrymmet.

Hon bekämpade modigt sin misslythet och sade muntert:

"Om mamma bara ville komma med och se på våningen — eller snarare huset — ty det är ett helt hus, ska du tro, så blefve du så förtjust, att du ej mer ville därifrån."

"Förtjust — hur kan du tala så dumt! Skulle jag kunna bli förtjust i något, som ligger på *den* sidan. Nej, jag flyttar aldrig dit; aldrig — aldrig — aldrig — säger jag dig!"

"Det där får du göra om", tillade hon med matt röst ifrån soffhörnet. "Vi äro ju inte bundna, så länge vi ej skrivit under kontraktet."

"Bundna äro vi inte, men" — Gull, som stått vid fönstret och sett ut, satte sig nu bredvid modern i soffan och lade sin arm om hennes hals.

"Men?"

"Ja, det ges så många "men", ser du, mamma lilla. För det första finns det på den här sidan ingen trerumslägenhet, som jag ej sett på, och du skulle ej finna dig vid att bo i någon af dem, så trånga äro de, fast hyran är hög."

"Det vore då märkvärdigt."

"Ja, och för det andra så har farbror Knutson rådt mig till att hyra på andra sidan och..."

"Har *han* rådt dig! Ja, jag kunde just tro det. Han tycker naturligtvis, att allting är godt nog åt mig nu, sedan jag blifvit fattig. — Åh — åh!"

Majorskan tog till näsduken.

Gull fann, att hon begått en dumhet.

"Men, mamma, nog vet du, att han endast vill vårt bästa. Under hela denna sista, sorgliga tid har han visat sig vara en verklig och verksam vän till oss, och vi äro skyldiga att taga litet hänsyn till hans mening. Men äfven om han förordade, att vi skulle bo kvar här, så skulle jag ändå, tusen gånger hellre, flytta öfver på andra sidan, förutsatt att jag finge bo just i det lilla huset jag talar om, och du skulle tycka alldeles detsamma, om du bara finge se det."

Gull kröp intill modern alldeles som en liten inställsam kattunge och tillade entusiastiskt:

"Åh, mamma, vi skulle få så trefligt, så att alla våra vänner skulle afundas oss."

Majorskan drog sig undan och sjönk ihop i soffan.

"Gull, Gull, hur kan du plåga mig så! Våra vänner, säger du. Det var bra att du påminner mig om dem. Hvad skulle de säga? Ingen enda af dem skulle vilja söka upp oss därborta, det är jag säker om."

Gull sprang upp och stod framför modern med lågande kinder.

"Jag tar våra vänner i försvar — det vill säga våra verkliga vänner. Och de andra — ja, finnes det någon, som kommer att skämmas för oss, därför att vi bo i gammelstaden, så skola vi ej sakna dem, utan tvärtom känna oss lyckliga öfver att bli dem kvitt."

"Ja, så kan du tala, som har ett helt lif framför dig. Men när man är gammal som jag, så hänger man fast vid gamla vanor och gamla bekantskaper."

"Äfven, om de ej äro af prima sort?"

"Gull!"

"Förlåt mig, mamma lilla, men det kommer emellanåt öfver mig en så oemotståndlig lust att vara elak. Det är mycket fult och jag är ledsen därofver samt skall försöka att lägga bort den otäcka vanan."

"Ja, *den* är ej af prima sort."

"Nej — däri har du rätt."

Ett paraply blir till sist vått, äfven i det allra finaste duggregn, och Gulls upprepade argumenter verkade i längden på samma envisa sätt. De föllo så sakta — ett efter ett — och uppmjukade så småningom majorskans torra konvenansskäl, till dess dessa slutligen runno bort i en flod af tårar.

Gull var grym och begagnade sig af moderns svaghet i striden. "Ja, det var hon..."

"Och kom ihåg", sade majorskan till sist, "att om jag ej trifs därborta — och det gör jag *naturligtvis* inte — så flytta vi redan nästa vår därifrån igen och du får då på nytt besvär med att ta reda på en annan våning."

Gull log ett segervisst litet leende.

"Den risken underkastar jag mig", sade hon muntert, "men är öfvertygad om, att du, när ett halft år gått om, inte vill byta bort vårt Eldorado ens mot denna eleganta våning, ifall ett sådant byte stode oss öppet. Men lyckligt nog kommer en sådan frestelse ej i fråga."

Majorskan drog en djup suck. "Nej tyvärr! Om din far åtminstone tänkt på att taga en lifförsäkring på ett tjugutusental kronor, så hade man ändå haft något att röra sig med, men nu..."

* * *

En förmögen sjökaptan var ägare till det lilla huset. Han hade under några år bebott det tillsammans med sin unga hustru, men hon var nu död och hemmet därigenom upplöst. Själff ämnade han ge sig ut på en längresa med det fartyg han förde, och byggnaden skulle därigenom komma att stå öde, kanske under många år, om han ej fann en respektabel hyresgäst, i hvars vård han tryggt kunde lämna den, under det han var borta. Djupt gripen som han var öfver sin förlust, längtade han att så fort som möjligt komma bort från alla dessa minnen, som talade till honom ur hvarje vrå af det öde hemmet. När därför Gull anmälde sig som spekulant å sin mors vägnar, var han glad öfver att få lämna huset i så goda händer och betingade sig en jämförelsevis ringa hyra därför.

I midten af september skulle flyttningen äga rum, och för att bespara majorskan allt besvär med den, var det öfverenskommet, att hon skulle bo hos häradshöfding Knutsons flytt-

ningsdagarna öfver, och först, när allting vore i ordning, lämna dem för det nya hemmet.

Att börja med hade hon visserligen gjort några svårigheter att gå in på ett sådant arrangemang, men när Gull försäkrade, att flyttningen skulle gå mycket lättare, om hon ej behöfde tänka på att modern skulle förtä sig under den, så var hon glad att få sitta i lugnet hos sina vänner och lyckades intala sig själf, att detta i själfva verket äfven vore det bästa för Gull, som då endast finge "sig själf" att tänka på.

Hösten kom, utan att Gull lyckats öfvertala sin mor att göra en promenad för att bese deras blifvande hem.

Den gamla motviljan att gå tvärs öfver järnvägen fanns ännu kvar hos henne och Gull började att med bäfvan tänka på den dag, då detta steg ovillkorligen måste göras, om de ville ta sin nya bostad i besittning. Men hur hon tänkte, så fick hon en idé, och hennes förmyndare, häradshöfding Knutson, lofvade att vara henne behjälplig med dess utförande.

Att tänka på sig själf var just hvad Gull *icke* fick tid till, och hur praktisk och tilltaggen hon än var, så skulle hon dock fått svårt att reda med allt på egen hand, men farbror Knutson var en god hjälpare och på så sätt gick flyttningen ledigt nog, sedan väl den nya striden, om hvilka möbler skulle säljas och hvilka som skulle behållas, väl var utkämpad. Majorskan ville helst behålla alltsammans, men när man till sist lyckades att öfvertyga henne om, att en mindre våning omöjligt kunde rymma lika mycket som en större och att det dessutom af ekonomiska skäl vore nödvändigt att företaga en reduktion, så måste hon till sist taga skäl, men ville ingenting ha att göra med utgallringen.

Den skulle Gull få göra, men icke på några villkor sälja någonting af hvad majorskan "mest tyckte om."

Och majorskan tyckte *mest* om allt sammans.

Gull kunde knappast soffa om nätterna under denna oroliga tid och när hon sof, voro hennes drömmar uppfyllda af länstolar, toalett-bord och kandelabrar. De trängdes där i brokigt virrvarr, till dess hon tyckte att hjärnan blifvit förvandlad till ett riktigt möbelmagasin.

* * *

I häradshöfding Knutsons salong satt en vacker septembereftermiddag ett litet sällskap församladt omkring kaffebordet. Det var en varm dag och ehuru fönstren stodo öppna, fick man ej ändå svalt i det stora rummet.

Fru Knutson serverade kaffet, men sedan hon fyllt i kopparne, drog hon upp näsduken ur fickan och torkade sig i pannan.

"Jag tror, att det i dag är varmare än midt under högsommaren. Fäll ner gardinen för gafvelfönstret, Elna; solen börjar att komma in där."

Dottern lämnade sin plats och fällde ner gardinen.

"Men tänk på Gull då", — sade Elna — "som får knoga med flyttningen i den här värmen. Jag var hos henne en stund på förmiddagen för att hjälpa henne, men blef så varm, att jag måste ta mig ett bad efteråt."

"Ja, stackars Gull", sade fru Knutson.

Majorskan Dure satt i en länstol och njöt af sitt kaffe.

"Det är väl, att Gull är som en riktig björnunge", — sade hon slappt, "det har hon efter sin far, som också kunde tåla vid hvilka strapstatser som helst, men när man har så ömtåliga nerver som jag, så..."

Fru Knutsons syster, moster Tilda, satte med en liten duns ner sin tömda kaffekopp. "Gull har nog nerver hon också, fast de

KRISTIANIA NYINVIDGA KONSTINDUSTRIMUSEUM. FOTO FÖR IDUN AF N. SKARPMOEN. 1. SENRÅSSANS. 2. ROCOCO. 3. RUM FRÅN 1751. 4. MODERN MATSALSINTERIÖR. 5. MUSEETS YTTRE. 6. INVIGNINGSFESTEN. STATSRÅDET HAUGE PÅ TALARSTOLEN.

ligga litet bättre gömda“ — hon var litet hvass i rösten, den eljes milda moster Tilda — “men en liten envis unge är hon i alla fall, som afböjde all erbjuden hjälp. Jag hade då åtminstone kunnat få ordna i skåp och lådor åt henne, men det gick inte an...”

“Då vet jag ju inte, hvar jag sedan har mina saker, ser tant.”

Häradshöfdingen skrattade godmodigt.

“Hon är ett praktexemplar till tös”, sade han, “och jag är säker om, att hon, all hjälp förutan, ändå har allting i ordning redan i morgon afton.”

“Ja, och så har hon ju Lotta, som är rask och redande.”

Majorskan var så van vid att “alla andra” rodde sig bra, att någonting annat ej kunde komma i fråga.

“Hör nu, mina damer, jag har ett förslag att göra.” Häradshöfdingen skrufvade litet på peruken och drog halsduksknuten till rätta — en vana, som han hade, när det var någonting särdeles viktigt, som han ville komma fram med.

Hans hustru kände till denna vana och undrade, hvad han nu hade att säga.

Förvånad blef hon därför, när han blott tillade:

“Skulle det inte vara svalkande att göra en promenad i vagn nu på aftonen? Om ni göra er i ordning, så skickar jag öfver till Gustafsson efter ekipage”

Jo, hvarför inte. Det kunde ju vara en rätt behaglig afslutning på denna varma dag. Någon måste dock stanna hemma, och moster Tilda, som alltid var den mest offervilliga, erbjöd sig därtill. Hon led dessutom ej så mycket af värmen som de öfriga.

“Förr i världen”, sade fru Knutson, “behöfde man inte fara utom stan för att få se litet grönt — före branden, menar jag. Då hade man åtminstone sin trädgård att sitta i, när man var fri från hushållsbestyr. Men nu tänker man bara på att göra våningarne så stora som möjligt och bryr sig ej om resten.”

“Men vi ha ju vår vackra stadspark”, inföll majorskan.

“Som ligger så långt borta, att man knappast kommer dit en gång i veckan ens. Och har man så blifvit sval där, så hinner man att bli upphettad igen under promenaden hem

längs efter gatorna. Nej, jag för min del håller på de gamla anordningarna.”

“Och jag håller på min hustru och tycker, att hon har fullkomligt rätt. Vet ni, fru majorska, att jag skulle ej ha någonting emot att bli er granne i gammelstaden, om läget vore litet mera centralt.”

“Ni skämtar”, sade majorskan, “hvem skulle vilja bo där, som ej är nödgad därtill?”

“Nej, det är mitt fulla allvar.” Häradshöfdingen öppnade vagnsdörren och hjälpte damerna i. Själf satte han sig på kuskbocken och så bar det af.

Ut genom tullporten förbi stadsparken och vidare vägen framåt, ömsom öfver öppna fält och genom vackra skogsdungar.

Det var en sådan härlig afton och majorskan, som nu var i sitt esse, njöt, där hon gungade fram på vagnens mjuka fjädrar.

Plötsligt kom hon att tänka på Gull. Ja, nog hade det varit roligt att ha henne med sig på den tomma platsen i vagnen. Men Gull förstod sig i alla fall bra litet på sådana här njutningar. De hade allt bra olika uppfattning i mycket.

Man hade väl åkt ungefär en halftimme, då vagnen gjorde en sväng till höger och man kom in på en smalare väg, ej fullt så jämn som landsvägen, men med vacker löfskog på sidorna.

“Hvart komma vi nu? Här har jag aldrig varit förr.”

“Så småningom tillbaka till staden, men genom en annan tull än den vi reste ut igenom.”

Häradshöfdingen var mycket språksam i afton. Han berättade ett äfventyr, som han upplevat på en af sina ämbetsresor, och lyckades att så fångsla sina åhörarinners uppmärksamhet, att de knappast lade märke till att vagnen åter var inne i staden, förrän den gjorde en svängning ner i en tvärgata och stannade framför ett par hvitmålade grindar.

Häradshöfdingen sprang ner från kuskbocken och öppnade vagnsdörren.

“Jag ber att ej bli ansedd för en dålig värd för att jag på detta sätt befriar mig från min gäst”, sade han lugnande, “men jag vet att Gull med otålighet väntar på att få välkomna sin mor.”

Majorskan kunde af bestörtning knappast få ett ord öfver läpparne.

“Och jä-ä-ärn-vägen?” stammade hon.

“Den foro vi öfver för fem minuter sedan, och jag tror, att ingen af oss hade något särskildt obehag däraf.”

Innanför staketet låg ett vackert envåningshus på hög stenfot. Några ståtliga träd kastade långa skuggor öfver gräsmattan framför detsamma och öfverst på dess trappa stod en ljus flickgestalt.

I ett nu var hon dock nere på sandgången och kom lagom för att stödja modern, som halft vanmäktig genom öfveransträngningen, tycktes ha svårt att stå på sina ben.

Gull fick henne i sina mjuka armar och kysste henne på kinden.

“Välkommen, mamma”, sade hon med rörelse. “Med Guds hjälp skola vi bli mycket lyckliga här.”

Hon vände sig därefter till de öfriga med förfrågan, om de ej ville stiga in.

“Nej, icke i kväll, den första aftonen böra ni ha för er själva, men i morgon förmiddag skola vi aflägga vårt första besök och blifva vi då väl mottagna, så skall det ej bli vårt sista.”

* * *

Med många fördomar i släptåg gjorde majorskan Dure sitt inträde i det nya hemmet, men hur högt hon än ställde sina fordringar, måste hon dock tillstå, att bostaden var både bekväm och rymlig, samt att Gull anordnat allting nätt och smakfullt, samt först och främst tagit hänsyn till att modern fick sitt behof af komfort tillfredsställt.

Majorskan gjorde “bosyn” och Gull såg med glädje, att hennes ansikte klarnade alltmera därunder. Rummen voro ljusa och luftiga, samt utsikten ifrån fönstren landtlig och behaglig. De gamla möblerna, som under loppet af många år så småningom blifvit blekta och slitna, togo sig bättre ut här i den enkla omgifningen än i praktvåningen på andra sidan, och majorskan medgaf, att Gull gjort underverk.

När hon nu sjönk ner i sin egen bekväma länstol i det vackra hörnrummet, där alla hennes käraste minnen och tillhörigheter voro samlade, kände hon sig nästan rörd, och det var med verklig känsla som hon slöt Gull intill sig och tryckte en kyss på hennes kind.

“Min egen kära flicka”, sade hon, “du har gjort mig en glad öfverraskning. Hemtrefligt är här och äfven bekvämt — i det fallet bättre än på gamla stället — men...”

“Jag unnar dig så väl att hvila, mamma lilla, men ännu äro vi ej färdiga”, afbröt henne Gull.

“Inte ännu?” frågade majorskan. “Men jag finner mig så väl här. Uthusen kunna vi ju spara med till en annan gång.”

Det ena strålande leendet efter det andra drog öfver Gulls behagliga ansikte som sol-

glimtar öfver en blomsteräng, och hon såg helt skalkaktig ut, när hon sade:

“Ja, men jag tror att Lotta har teet färdigt, och eftersom det är en så ljum afton, så har väl mamma ingenting emot att dricka det i trädgården?”

Det var sant — trädgården! Det fanns ju äfven en sådan.

“Men är det då inte bättre att sitta under de vackra träden här utanför, än där nere ibland potatislanderna?”

“En annan gång kunna vi sitta där, men i afton ville jag visa dig det återstående af vår domän!”

När majorskan kom ut på verandan, till hvilken en glasdörr ledde ut ifrån salen, — stannade hon häpen.

Det var ju en hel liten idyll, detta — slutningen ner till ån, de vackra gräsmattorna, buskgrupperna och blomsterrabatterna. Och så mot grannens tomt en syrenhäck och några vackra träd, nu delvis skiftande i höstens lysande färger. Åt andra sidan utsikt öfver ängar och skogsbackar, ty huset låg alldeles i utkanten af staden. Något potatisland syntes ej till, men i ett hörn af trädgården fanns dock en liten afdelning för köksväxter till husbehof. Under träden på den mjuka gräsmattan var tebordet dukadt.

Lotta kom just nu uppför sandgången med sin tomma bricka, men stannade för att njuta af majorskans förvåning.

“Är du nöjd, mamma?” frågade Gull och stack sin arm innanför moderns.

“Ja, kära barn — mycket — mycket nöjd — det är öfver all förväntan — om det blott — låge — på “andra sidan”.

TEATER OCH MUSIK.

DEN KUNGL. DANSKA TEATERNS artister ha under den sistförlutna veckan hemfört nya konstnärliga segrar och skänkt hovudstadspubliken en ny serie intressanta teateraftnar.

Att hr *Mantzius* skulle skapa en utmärkt Harpagon Molières af tiden tämligen anfrätta komedi “Den girige” var man beredd på, ty denne skådespelares utomordentliga pietet för sin konst och smidiga intelligens låta honom behärska snart sagdt hvilka områden som helst inom karaktärsskildringens ram. Hos en artist med knappare andliga resurser skulle en sådan anpassningsförmåga ovillkorligen motverkas af ytlighet i figurernas framställning, men hr M:s etsnål tränger lika djupt antingen han ristar linjerna af det nutida köpenhamnska geheimeatatsrådet, den hederlige, enkle kopparslagaremästaren från 1840-talet eller af den löjlige girigbuken från Molières dagar.

Emellertid innehåller själfva stycket bra litet af kärna för nutidens publik, som i Harpagon ej kan se annat än en ömklig narr, hvars allt uppslukande intresse: pengarne låter honom stanna på gränslinjen mellan det komiska och det tragiska som en skärm i gapstocken.

Bland de öfriga uppträdande minnes man helst hr *Olaf Poulsen* och fru *Neiiendam* som respektive kocken-kusken och änkan. Den förras uppslupna humör kom alldeles förträffligt till pass i ett par scener, och fru *Neiiendams* oförfärade munvighet gjorde nu som tillföre briljant effekt.

Men om man ej hade danskarnes rätta lynnesart så alldeles hel för sig i det Molièreska stycket, så fick man den tillbaka aftonen därpå i Holbergs “*Erasmus Montanus*”, denna beska satir öfver lärdomshögfärden, där Holbergs torra ironi och mästerliga gestaltningskonst tränga djupare än i någon af hans öfriga komedier.

Hr *Neiiendam* hade, man må säga hvad man vill om det rätta eller orätta i figurens anläggning för öfrigt, samlat alla nödiga ingredienser af narraktighet, öfvergifven lustighet och örfilstick egenkärlek i en brännpunkt, hvarur Erasmus Montanus' gestalt sprang fram som sin egen gud. Och kring denne den Holbergska satirdiktens främste typ placerade sig den humoristiske Peer Degn (hr *Poulsen*), den af sin son djupt imponeerade Nille (fru *Walleen*), den glittrande Lisbeth (fru *Sinding*) o. s. v. — alla strängt stilriktiga och dock verkande med den konstnärliga frihetens behag.

Som fyllnadsnummer upptog samma aftons program Albert Gnutzmanns fina enaktare “*I blinde*”, där

hr *Neiiendam* i en blind musikers roll åstadkom ett litet poetiskt konstverk af utomordentlig värme och stämning.

Den nästa Holbergföreställningen bjöd på “*Mester Gert Westphaler*”, men den historien hade vi godt kunnat afstå ifrån. Att under nära en timmes tid höra en talträngd barberares snack — till på köpet på danska, det blir något irriterande; dikten slätar för öfrigt ingen ny kvist in i baronens lagerkrans, och de agerande artisterna föreföllo ej heller vidare inspirerade.

Då var Gustav Esmanns lustspel “*Det gamle Hjem*”, ehuru obetydligt äfven det, mera njutbart. Ty i att ge ett gammalt hems helhetsstämning med dess minnen, traditioner, konflikter och poesi, äro danskarna, som vi veta, mästare. Hela deras land med dess äldriga städer och byar mellan bokskogarne är ju som ett enda stort gammalt hem med många rum, hvari samma möbler och taflor, samma gamla pretiosa stå kvar från släktled till släktled.

Prägladt af ett minutiöst fint samspel, med fru *Hennings* och hrr *Jerndorff* och *Poulsen* i de viktigaste rollerna, vann lustspelet en succés, som dess eget ringa värde eljes ej skulle mäktat förvärfva.

Axel Betzonichs med stark och äkta poetisk känsla formade lifsbild “*Guldskaret*” — välkänd från Dramatiska teatern och fru *Hennings* föregående uppträdande härstädes — gjorde nu som tillföre, med fru H. i den döende gamla fruns roll, ett gripande intryck, hvartil äfven bidrog hr *Neiiendams* karaktäristiska återgifvande af sjömannen. I Holbergs uppslupna fars “*Henrik og Pernille*” försatte hr *Olaf Poulsen* och fru *Neiiendam* ännu en gång publiken i den muntraste stämning, och i fransmannen *Curels* moderna och litet tomma komedi “*Figurantinden*” gaf oss hr *Mantzius* ett sista prof på sin distinguerade och finnejslade konst; däremot var det mindre lyckligt att låta fru *Hennings* försvaga det goda konstnärliga intrycket af sina gummroller genom framställandet af den unga *Francoises* roll, ty där kunde all hennes virtuositet ej ge den nödiga illusionen. —

Och nu är det intressanta gästspelet, hvari danskarne ställt oss öga mot öga med sin intima scenkonst, slut. Det har skänkt oss många stunder af oförgätlig konstnjutning och gifvit anledning till allvarliga reflexioner öfver bristerna i vårt eget teaterlif, medan å andra sidan danskarne visat svaga punkter på områden, där våra artister stå på det fullmogna konstnärsskapets grund. Men ett ha alla dessa skådespelare från Holbergs scen gemensamt: förmågan af ett väl nyanseradt samspel, af en ständigt lefvande och frisk fantasi och en högt utvecklade känsla för konstnärlig *totalverkan*. Detta återstår ännu för många af våra artister att tillägna sig.

DJURGÅRDSTEATERN. Sommarens första premiére i måndags afton därute i det lilla Thaliatempel hade lockat i det närmaste fullt hus. Stycket hette “*En hustru för mycket*”, var naturligtvis af franskt ursprung och behandlade naturligtvis ett äktenskapligt snedsprång med dess gifna följd: skilsmässan. Tack vare den franska äktenskapslagens famösa artikel 298, som förbjuder älskaren och hans medbrottsling att gifva sig, kunna de franska lustspelsförfattarne, med denna paragraf som utgångspunkt, stundom bygga pikanta och lustiga situationer, hvaråt äfven en nordisk publik har roligt. Det har varit fallet här. “*En hustru för mycket*” är nämligen en särdeles fyndig situationskomedi med roande scener utan meningslöst spring i dörrarne och utan allt för vågade repliker. Den spelas egentligen endast af fyra personer, af hvilka fröken *Olga Anderson* som en ung fattig flicka, den där blir erbjuden ett proforma-äktenskap med en rik ung man, som hon aldrig sett och åt hvilken hon genom denna skenförbindelse skall bereda tillfälle att på allvar gifva sig med en annan, var den, som bäst tillvaratog styckets resurser. De öfriga rollerna spelades habil nog af hrr *Barcklind* och *J. Hagman* samt fru *Klinberg*; den sistnämnda var dock ingalunda någon mondan parisiska.

GABRIEL DUPONT.

Den nya arbetet har redan förvärfvats för olika utländska scener och torde kanske i sinom tid äfven nå Stockholm. Vi meddela här en bild af den unge musikern.

EN PRISTAGARE. Den italienske musikförläggaren Sonzogno, hvilken som bekant, genom anordnandet af en operatäflan för några år sedan gaf anledning till Mascagnis dramatiska tonverk “*Cavalleria rusticana*”, har jämväl i år utlyst en liknande täflan, hvarvid första priset, 50,000 frcs, tillfallit den 24-årige franske musikern Gabriel Dupont för hans enaktsopera “*La Cabrera*”.

Använd JANSSON & C:os
KORSETTER

modell
INGEBORG

sista pariseracon, finnes i alla finare manufakturaffärer i Sverige.
Filialer: Stockholm, Göteborg, Malmö, Helsingborg.

KÖKSALMANACK

Redigerad af
ELISABETH ÖSTMAN.

Inneh. af Elisabeth Östmans Husmoderskurs i Stockholm.

FÖRSLAG TILL MATORDNING FÖR
VECKAN 19—25 JUNI 1904.

Söndag: Grönsoppa; hamburgerbringa och tunga med ärtor; fikonpudding med vaniljsås.

Måndag: Stekt kalfbog med spenat; brülépudding.

Tisdag: Kromgädda med skiradt smör och pepparrot samt potatis; maisenakräm med mjölk.

Onsdag: Grytstek med saltgurka och lingon; krusbärssoppa.

Torsdag: Grönsoppa med mjölk; väfflor med sylt.

Freitag: (Midsommardagen) Klar buljong med sparrisknopp; kokt lax med mayonnaise; stekta kycklingar med grönsalad, punsch-romaine

Lördag: Kall grytstek (rester från onsdag) med potatissalad; syltomelett.

RECEPT:

Hamburgerbringa (f. 6 pers.) 2 1/2 kg. rökt oxbringa, vatten.

Till garnering: Legymer och ersilja.

Beredning: Bringan tvättas med borste och svagt såpvatten samt får ligga 12 tim. i kallt vatten. Den påsättes i kallt vatten och får sakta koka omkr. 3 tim. samt skummas väl under kokningen. Bringan får ligga kvar i sitt späd 1/2 tim., ty den blir därigenom mörare. Den serveras skuren i skivfor och garnerad med legymer och persilja.

Fikonpudding (f. 6 pers.) 2 hg. konfektfikon, 2 hg. sötmandel, 160 gr. socker, 4 äggulor, 2 dcl. tjock grädde.

Till formen: 1 msk. (20 gr.) smör.

Beredning: Fikonen sköljas väl och skäras i strimlor. De läggs därefter i en spillkum och få stå ett svälla omkr. 2 tim. i kokande vatten. Mandeln skällas torkas och drifves genom mandelkvarn, hvarefter den blandas väl tillsammans med sockret, äggulorna, grädden och de svällda fikonen. En form smörjes med kallt smör, massan hälls däri och formen sättes in i en ugn och puddingen får grädda omkr. 1/2 tim. Den uppstjälpes på fat och serveras varm med vaniljsås.

Stekt kalfbog (f. 6 pers.) 2 kg. kalfbog, 1/2 msk. salt, 1/2 tsk. hvitpeppar, 1 hg. torkade ringäpplen eller 6 färska äpplen, 3 msk. smör (60 gr.) 1/4 lit. kokande vatten eller buljong.

Sås: 1 msk. smör, 2 msk. mjöl, köttjus, 1 dcl. tunn grädde.

Beredning: Kalfbogen tvättas med en duk, doppad i hett vatten, hugges i två lika stora delar, hvilka gnidas in med salt och hvitpeppar. Äpplena sköljas väl i ljumt vatten och lägges mellan köttet, som ombindes med snöre, förut doppad i hett vatten. Smöret brynes i en långpanna, köttet lägges i och brynes på alla sidor, hvarefter det öses öfver och spådes med kokande vatten eller buljong hvar tionde minut. Till stekningen åtgår omkr. 2 tim. Kalfbogen skäres i tunna skivfor, upplägges på varmt serveringsfat och garneras med äpplena och persilja. Köttjusen silas och skummas och säsen beredes på vanligt sätt.

Brülépudding (f. 6 pers.) 3 hg. toppsocker, 2 1/2 dcl. vatten, 6 stora ägg, 40 gr. strösocker, 6 dcl. gräddmjölk, 1/2 vaniljstång.

Beredning: Brülépudding beredes helst dagen, innan den skall serveras. Sockret kokas med vattnet, tills det är torrt, då det omröres, tills det åter blir flytande och har vacker, ljusbrun färg. Något af sockerlagen hälls i en vacker bleckform, som vändes rundt, så att lagen täcker både bottnen och sidorna. Den öfriga sockerlagen spådes med vatten och serveras som sås till puddingen. Äggulorna röras med sockret i

20 min. Gräddmjölken kokas med vaniljstången och tillsättes de rörda äggulorna under stark vispning, vispningen fortsättes, tills krämen kallnat, då de till hårdt skum slagna äggvittorna nedrörs. Krämen hälls i den beklädda formen och får koka i vattenbad i ugn omkr. 1 tim. Puddingen stjälpes upp, när mesta hettan afgått.

Grytstek (f. 12 pers.) 4 kg. innanlär eller fransyska, 2 hg. späck, 3 msk. smör (60 gr.), 1 msk. salt, 1 1/2 lit. svag buljong eller vatten 12 kryddpepparkorn.

Sås: 2 msk. smör (40 gr.), 3 msk. mjöl, köttjus, 1 dcl. tjock grädde, 1/2 tsk. socker.

Beredning: Köttet bultas lätt och tvättas med en duk, doppad i hett vatten. Det späckas därefter, om så önskas. En stekgryta upphettas långsamt, tills den blir rykande het, då steken ilägges och brynes hastigt på alla sidor (den vändes med två träskedar), hvarefter smöret tillsättes jämte saltet. Vätskan, som bör vara kokande, påspådes litet i sänder och ilägges. Köttet får därefter steka färdigt med tätt slutet lock omkr. 4 tim., vändes ett par gånger under stekningen samt öfveröses ofta. Till säsen silas och skummas köttjusen väl. Smör och mjöl sammanfråsas, köttjusen påspådes litet i sänder och säsen får koka 10 min. hvarefter grädden tillsättes och säsen får ett uppkok. Den afsmakas med

socker, peppar och salt, om så behöves.

Punsch-romaine (f. 6 pers.).

Vaniljglace: 3 äggulor, 50 gr. strösocker, 4 dcl. tjock grädde, 2 msk. vaniljsocker.

Hallonglace: 1 kkp. hallonsylt eller kompot, 50 gr. strösocker, 3 dcl. vatten, 1 1/2 dcl. scherry, skal och saft af 1/2 citron (carmin).

Grädde: 2 dcl. tjock grädde, 1 kkp. jordgubbssylt.

Beredning: Äggulorna röras med sockret 1/4 tim. Grädden kokas upp med vaniljsockret och tillsättes de rörda äggulorna under stark vispning. Krämen hälls åter i kastrullen och får under fortsatt vispning sjuda då den upphäles och vispningen fortsättes, tills krämen är kall. Den slås därefter i glacemaskin och fryses omkr. 10 min. Hallonen passeras, blandas med sockret, vattnet och det rifna citronskalet, citronsaften och scherry samt fryses. (Om så önskas färgas glacen, innan den fryses med litet carmin). Strax innan punschen skall serveras, upplägges den i vida champagneglas, först en skifva vaniljglace, därefter en skifva röd hallonglace. Sist garneras punschen med den till hårdt skum slagna grädden och öfverst med sin sås.

Intressanta samlingar äro:
100 olika vykort, Herregårdar Kr. 8:—
100 Kyrkor. . . . . 8:—
Da bägge samlingarne tagas af priset
Kr. 5:— . Ins. likvid i postanvisning.
Dagmar Eriksen, Norrköping.

Resande familjer
torde beakta Pensionat Birger Jari Birger
Jarlsgratan 11, Stockholm. Riks- och
Allm. tel.

I Klosterträdgården
uthyres 1-4 möbl. rum med kök. Pris
pr rum för sommaren 35 kr. Stärkande
luft, varma och kalla bad, samfärdsluft
med Omberg, Alvastra, Visingsö m. m.
Vidare genom Frkn de Laval, Vadstena.

Ressällskap

önskas till bayerska höglandet och Tyrolen af en äldre resvan dam. Snart svar till "S. A.", 9 Järnvägstorget, Jönköping.

Vid Vettern och Omberg i härligaste natur
Borghamns Turisthotell.
Godt bord, propra rum, varma o. kalla
bad. Rikstel. Angf. Vikt. Rydberg anlöper
Borghamn. Prospekt från Sv. Turist-
föreningen eller Borghamn.

LEDIGA PLATSER

Skickl. sömmerska af respektabel karaktär kan få pl. i engelsk privatfam. i bästa trakten af London. Bostad o. mat på stället. Ansökn. m. ref. o. löneanspr. på svenska t. Mrs Lange, 35 Gloucester Gardens Hyde Park, London W.

Värdinneplats.
En bildad, musikalisk medelålders dam, af god familj, kan få fördelaktigt plats nu genast såsom värdinna hos en äldre affärsman. Svar med rekom. o. bifogadt fotografi insändes till "Affärsman" Post rest. Östersund.

Som sällsk. i bild. Stockholmsfam. sökes ung dam m. godt jämnt lynne. Vidare N: a Inack.-byr. Malmkilnadsq. 27 Sthlm.

Småskollärarinna,
frisk o. gladlynt, s. är villig undervisa en nybörjare samt hafva tillsyn öfver tvänne något mindre barn, erhåller nu genast anställning å naturskönt belägen egendom i Östergötland. Svar emotes till "Signe", Linköping, p. r.

I köpmansfamilj i Göteborg, får bättre, fullt frisk, verkl. barnkär, enkel flicka plats nu genast som barnfröken för 3 mindre barn. Vistas v. västkusten i sommar. Svar m. betygsafskr. rekom. o. om möjl. fotogr. samt uppg. å löneanspråk emotes snarast under adr. Fru Elin Stiberg, Aschebergsgatan 7, Göteborg.

Nurse.

En något erfaren, villig och pliktrogen barnjungfru ej gärna under 25 år erhåller plats i ett tyst hem på landet i början af augusti månad. Sökanden måste kunna förete goda betyg och rekommendationer. Svar med uppgift å löneanspråk sändes märkt "E. A." under adr. S. Gumælii Annonbyrå, Stockholm f. v. b.

Bättre flicka, verkligt enkel och anspårslös, barnkär och van vid barns vård erhåller t. f. af sjukdomsfall plats på landet att tilltråda genast. Hjälp önskas vid vården af 3 barn samt div. lättare inomhus förefallande göromål. Svar med fotografi, uppg. ang. löneanspråk samt betyg, om sådana finnas, torde f. v. b. sändas t. Hr J. M. Fogelberg, Kalmars.

Barnfröken, fullt frisk, van v. vård af späda barn, får plats från 1 Aug. Svar m. löneanspr. o. ref. till "L. L." poste restante Upsala.

Kostnadsrikt anskaffas hushållsbitr., barnfröknar, lärarinnor m. m. Goda platssök. ann Inack. Byrån, Hamngatan 2, III, Norrköping.

Landthushållerska, skickl. i finare såväl som enklare matlagning, bakning, syltning, slag o. dyl. får god plats 5 mil från Stockholm. Adr. "Större Herrgård" Iduns exp.

Sjuksköterskor, värd., sällskapsd., lärarin., hushålls., affärs., o. barnfr. få pl. g. Öst. Inack.-byrå, Braheg. 33, Sthlm.

PLATSSÖKANDE

Ung, glad, musikalisk flicka önskar sommarplats hälst på landet. Svar t. "Fritt vivre" Kristinehamn p. r.

En bildad, på Herren troende flicka önsk. nu eller t. hösten pl. i affär el. som hushållerska hos ungar el. änkeman. Svar till "Huslig", Mora p. r.

En 18-årig flicka, som genomgått 8-klässigt läroverk med goda betyg, önskar under sommaren läsa m. 1 å 2 skolbarn. Svar t. Iduns exp. under adr. — "G" —.

Studentska
önskar under sommaren plats att undervisa barn. Svar t. "Landatur" Iduns exp.

Bättre flicka, som genomg. kurs i hönskötsel önskar plats som hönsköterska snarast möjligt. Svar till "Familjemedlem" Getebergsängens Postkont. Göteborg p. r.

Organist
önskar vikariat från midsommar till omkring slutet af Augusti månad. Eller ett i ett hem mot fritt vivre gifva pianolektioner 1 å 2 timmar om dagen. Helst önskas båda delarna samtidigt. Svar torde lämnas före den 1 Juli till "C. H." Göteborg p. r. Hufvudpostkont.

Informatorsplats

önskas af undertecknad för sommaren mot fritt vivre och fria resor från och till Uppsala. Vid lön fastes ej afseende endast på ett godt hem. Reflekterande torde sända svar till Fil. Kand. M. Ekman, Kyrkogårdsg. 5, Uppsala.

Bildad, ordentlig, huslig flicka, väl kunnig i matlagning, bakning, sömnad, damning m. m. önskar plats. Svar "Gladlynt" Iduns exp. f. v. b.

Lärarinna, skickl. i svenska ämnen, språk, musik önskar plats. Vidare Norra Inack.-Byrån Malmkilnadsq. 27 Sthlm. Riks 85 65. Allm. 111 87.

Ung, bättre flicka önskar plats i ansedd familj att mot fritt vivre deltaga i förekommande sysslor och anses som medlem af familjen. Svar till "Anna", Sv. Telegramb. Malmö.

En 18 års stilla flicka önskar plats som sällskap och hjälp i hem, där hon kan få anses som familjemedlem. Svar till "1904" Emanuelsen Trädgårdshandel, Kristianstad.

Undervisningsvan lärarinna, med elementar- och seminariebildning och som vistats i Tyskland, söker plats. Sv. "Höstterminen", Karlskrona p. r.

En glad och treflig flicka önskar plats i familj som barnjungfru eller att vara som hjälp o. biträde åt husmodern, helst på landet. Svar till "Händig" Iduns exp.

Småskolelärarinna önskar öfver sommar plats i familj att läsa med barn ell. att hjälpa till i hushållet. Har läst upp gossar till 3e klass i tyska språket m. m. Svar till "G. 24 år", Iduns exp.

Plats vid skola eller i familj sökes af språkkunnig, undervisningsvan lärarinna. Svar t. "Lärarinna", Iduns exp.

Sommarkondition
önskas af enkel, undervisningsvan lärarinna. Svar märkt "Syster", Iduns exp.

Ung, bättre, något musikalisk flicka önskar mot fritt vivre öfver sommaren pl. i fam. på landet som hjälp m. hush. och sömnad. Svar emotes tacksamt till "H. a." Örebro p. r.

I samskola

önskar en undervisningsvan lärarinna plats till hösten. Goda rek. Den häröfver refl. torde godhetsfullt vända sig till "Plikttrogen", Gemjösåll p. r.

Bildad, enkel flicka söker plats, kun. i matlag. bakn. sömnad. Godt lynne, vilig. Sv. "Fortfärdig" under adress S. Gumælii annonsbyrå, Sthlm.

Lärarinna, van undervisa i skolämnen, språk, musik, söker plats. Enkel, glad. Svar "Barnvän" under adress S. Gumælii annonsbyrå, Sthlm.

Informatorsplats

önskas från och med början af nästk. juli i god fam. af en undervisningsv. halfrealist som med 25 1/2 betyg flyttat t. 7:2. De bästa ref. Svar behagade sändas märkt "K. E. V. 17" under adr. S. Gumælii annonsbyrå, Sthlm f. v. b.

Informator.

För en gymnasist m. fallenhet för undervisn. och med utmärkt betyg sökes informatorspl. Ref. o. vidare upplysn. då svar insändes den "Sommaren 1904" tidn. Upsalas kontor.

Mot fritt vivre

önskar en ung bättre musikalisk flicka pl. nu genast i prästgård eller på landegendom hälst i Södra Sverige där hon kan få deltaga i hushållsgörom. Svar t. "Ester". Iduns exp. f. v. b.

Ung norsk dame 24 aar af meget god familie ønsker plads i familie hvor hun kan være til hjælp og hygge. Har havt dylik plads i udlandet, taler godt tysk og engelsk og är godt övet i söm, samt glad i barn. Svar till "Förste referenser" Iduns exp

Ung kvinnl. legit. sjukgymnast
önskar anställning. Hälst vid kurort. Svar till "K. O." p. r. Kalmars.

Bildad examinerad sjuksköterska önskar privatvård. Svar till "Sjukvård", Helsingborg p. r.

Ex. sjuksköterska önskar anställning i familj el. medfölja till badort. Svar till "M. G. H.", Tranås p. r.

Nu eller t. hösten önsk. 42-årig bättre fruntimmer plats att sköta ensam persons hushåll, där hjälp kan påräknas till grofsysslorna, i brist härför i mindre familj att gå frun tillhanda; har i flera år innehaft dylik plats. Betyg finnas. Sv. t. "Plikttrogen 1904", Iduns exp.

Undervisningsvan lärar., som genomg. högre lärov. o. vistats utrikes samt är musikalisk, söker plats till hösten. Svar till "Språk", Stenungsund p. r.

Skand. Paris-student

som sekreter. el. informator. Bästa ref. Undervisnings- o. kontorsvana. Språk: skand., tysk., eng. o. franska Svar till "Maitre de langue", Iduns exp. f. v. b.

Informatorsplats för sommaren — ev. afven nästa läsår — sökes för undervisningsvan student genom Fil. kand. I. Anderberg, Engelholm.

M: me Douvet offre pension et chambre à des prix très avantageux pendant vacances d'été aux institutrices, etc. etc. seulement. Paris 188: Bis Boulevard Péreire. Pour renseignements s'adresser à Majorskan Björck, Lund.

Ett godt o. trefl. sommarhem för dem, som under en el. annan mån. behöf. stärka sig gen. ombyte af luft, kan i naturskön trakt af Helsingland erhålla god inack. Amalia Persson, Jerfö.

A dertonårig allmogeflicka önskar fr. 1 okt. el. 1 nov. inackordera sig hos bättre familj i närheten af Stockholm, där jämnårig finnes och hvarest tillfälle kan beredas grundligt få lära hushållsgöromål samt handarbeten, sång o. musik. Om svar jämte prisuppgift pr månad bedes till "Cee" under adr. S. Gumælii Annonbyrå, Stockholm f. v. b.

För att lära hushåll önskar ung flicka inack. å herrgård hälst i södra Småland vid sjö. Svar till "D. E.", Iduns exp.

God och billig

inackordering å egend. inom Vester götl. vid skog och sjö. Särskildt lämpligt för dem som önska hvila och njuta af en härlig natur. Goda cykelvägar. Finare och enkl. matlagning kan få läras. Svar snarast, märkt "Trefnad" under adress S. Gumælii Annonbyrå, Stockholm.

Prästgård.

Konfirmationsundervisn. önskas under sommaren för en gosse (gymnasist 7:1) i prästgård hälst vid Västkusten och där om möjligt äfven undervisn. i fiolspeln. Kunde meddelas. Svar t. Axel Bergdahl, Linköping.

Familjer, som önska inackorderer torde anmäla sig snarast å Inackorderingsbyrån, Norrköping.

God inackordering i stad och på landet förmedlas genom Inackorderingsbyrån, Norrköping.

Vid större badort kunna 1 el. 2, bildade damer, m. trefl. sätt, få bo näst. fritt hos ensam sådan, mot att vara ett godt sällskap åt värdinnan. Svar till "Trefligt sommarnöje" Iduns exp.

Inackordering
önskar under en del af som. skolyngl. i kl. 7:2 i hem på landet, där ungdom fin. och tillfälle gifves t. sjöbad, hälst salta, o. om möjl. äfven segling. Svar snarast m. uppgift om pris m. m. t. Postmästare Olsson, Enköping.

I Wislanda Prästgård

i Småland kunna under nästa Juli och Augusti månader några gossar och flickor få deltaga i Konfirmationsundervisning tillsammans med egen son, om snar anmälan göres hos

Kyrkoherde L. Sjöborgh
adr: Wislanda.

Inackordering

önskas från midten af juli under en månad i godt och trefligt hem af ung dam. Gärna i Norge eller vid Västkusten.

Svar med referenser och pris till "God kost", Iduns exp.

Inackordering f. unga flickor f. att lära tyska språket i f. hem. Svar till Fru I. Katzenstein, Hannover, Karolinenstr. 4. Bästa referenser.

För att lära franska språket mottages en svenska i fransk familj. Utmärkta sånglektioner, om så önskas. Ada Guy, 2 rue Coulon, Neuchâtel, Suisse.

Sommargäster.

För de, som önska trefl. o. bil sommarvistelse, finnes tillf. därtill i det natursköna Torsby, beläget vid öfra Fryken, där billigt och god inackordering erhålles å Privathotellet.

Närm. förfrågn. besv., då porto bifogas. **Augusta Jonsson.**

Å större egend. i Södermanland, vackert belä. vid Saltsjön, erh. tvänne bild. flickor god inack. i början af juli. Tillf. att lära hush., om så önskas. Pris 65 kr. pr mån. Pr. ref. önsk. o. erh. Svar till "Godt hem", Jerna.

Pension in Lübeck

angenehmer Aufenthalt Unterricht im Deutschen kostenlos. Monatlich M. 100. Viele Empfehlungen in Schweden. Ad. Koch. Leiter der Mittelschule u. der Lehrerinnen-Bildungsanstalt.